

คำโปรย

"เจ้าชายมังกรกับรักต้องห้าม ภาค 2: พันธนาการแห่งกาลเวลาและเงาแห่งสงคราม"

แม้กาลเวลาจะล่วงเลยผ่านไปนับทศวรรษและแผ่นดินจะเปลี่ยนผ่าน แต่สายใยแห่งความรักอันเป็นอมตะระหว่าง "เจ้าชายเลียม" (เจ้าชายมังกรผู้รอดพ้นจากกาลเวลา) และ "คริส" (ร่างจตุใหม่ผู้ได้รับเลือดมังกร) กลับยิ่งแนบแน่นและทรงพลังยิ่งขึ้น หวังความสุขที่มินนิโซตากำลังจะพังทลายลง เมื่อภัยคุกคามบทใหม่จากเงามืดในอดีตและองค์กลับที่ต้องการล่าพลังอมตะปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับการทดสอบบทใหม่ที่ว่า "ความรักที่อยู่เหนือความตาย จะสามารถเอาชนะโชคชะตาที่ถูกกำหนดไว้ได้หรือไม่?"

สารบัญ

- **บทที่ 1** พันธสัญญาแห่งมินนิโซตา หน้าที่ 03
- **บทที่ 2** เงาปริศนาในเหมืองแร่เก่า หน้าที่ 31
- **บทที่ 3** พันธนาการแห่งสายเลือด หน้าที่ 49
- **บทที่ 4** หอคอยสีดำแห่งงูพิษ หน้าที่ 80
- **บทที่ 5** อดีตที่ตามหลอกหลอน หน้าที่ 102
- **บทที่ 6** แผนลับข้ามมหาสมุทร หน้าที่ 125
- **บทที่ 7** การกลับมาของสหายเก่า หน้าที่ 135
- **บทที่ 8** เปลวไฟแห่งความทรงจำ หน้าที่ 175
- **บทที่ 9** รอยร้าวในค่ายกลมังกร หน้าที่ 194
- **บทที่ 10** กบฏกลางกรุงลอนดอน หน้าที่ 217
- **บทที่ 11** พลังที่แท้จริงตื่นขึ้น หน้าที่ 235
- **บทที่ 12** คินเดอมมิดและคำสารภาพ หน้าที่ 252
- **บทที่ 13** เดิมพันด้วยชีวิตและจิตวิญญาณ หน้าที่ 270
- **บทที่ 14** สงครามชิงแก้วมังกร หน้าที่ 286
- **บทที่ 15** ปาฏิหาริย์แห่งการเสียสละ หน้าที่ 301
- **บทที่ 16** รุ่งอรุณแห่งอิสรภาพที่แท้จริง หน้าที่ 316
- **บทที่ 17** บทเพลงรักนิรันดร์ หน้าที่ 332

บทที่ 1

พันธสัญญาแห่งมินนิโซตา

พันธสัญญาแห่งมินนิโซตา

หมอกยามเช้าค่อย ๆ เลื้อยคลานปกคลุมผืนป่าสนรอบทะเลสาบ
สุพีเรียราวกับม่านบางเบา กระทั่งมโหรีแห่งเสียงดังตระหังงันอยู่
ริมฝั่งอย่างสงบเสงี่ยม ห่างไกลจากความวุ่นวายของโลก
ภายนอก ครันไฟลอยอ้อยอิงจากปล่องหิน บอกถึงความอบอุ่น
ภายใน

คริสโตเฟอร์ อีแวนส์ หรือที่วิลเลียมเรียกเขาด้วยความรักว่า
"คริส" ยืนอยู่ที่ชานระเบียงไม้หลังบ้าน มือทั้งสองกอดแก้วกาแฟ
ร้อนเอาไว้ สายตาสีฟ้าอมเทาทอดมองผืนน้ำนิ่งสงบที่สะท้อน
แสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณเป็นประกายระยิบระยับ เขาสูดลมหายใจ
เข้าลึกๆ ปลดปล่อยให้อากาศหนาวเย็นเสียดแทงปอด มันเป็น
ความรู้สึกมีชีวิตที่เขาหวงแหนนัก

มันผ่านมานานกว่าสิบปีแล้วสินะ...

ภาพความทรงจำเก่า ๆ ยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงความคิด ภาพ
ของเด็กหนุ่มนักศึกษาแพทย์ที่บังเอิญได้พบกับปริศนาโบราณ
ในพิพิธภัณฑ์ ภาพของมังกรผู้งดงามและน่าเกรงขามที่บาดเจ็บ
สาหัส ภาพของเลือดสีทองที่หลอมรวมเข้ากับเลือดมนุษย์ ภาพ

ของศัตรูที่ตามล่า ภาพของความเจ็บปวด และภาพของความรัก
ที่เบ่งบานท่ามกลางไฟสงคราม

มันเป็นอดีตที่ทั้งเจ็บปวดและงดงาม แต่ปัจจุบันนี้... มันคือความ
สงบสุขที่เขาต้องการ

"คิดอะไรอยู่?"

เสียงหัมคันหุดังมาจากด้านหลัง พร้อมกับอ้อมกอดอบอุ่นที่โอบ
รัดเอาเขาไว้ วิลเลียม หรือ "เลียม" ตามที่คริสเรียก วางคางบน
ไหล่ของคริส ความอบอุ่นจากร่างสูงแผ่ซ่านเข้ามาจนคริสต้อง
ยิ้มน

"คิดถึงวันแรกที่เรามาที่นี่" คริสตอบเสียงแผ่ว เอนหลังพิงอก
กว้าง "ตอนนั้นฉันไม่คิดว่าจะปรับตัวได้ แต่ตอนนี้... ฉันไม่อยาก
ไปที่ไหนอีกแล้ว"

เลียมหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ "สิบกว่าปีแล้วนะคริส นายยังจำ
ความรู้สึกตอนนั้นได้อยู่หรือ?"

"จำได้ทุกวินาที" คริสหันไปสบตาคู่สีเขียวมรกตที่เปี่ยมด้วย
ความอ่อนโยน "นายไม่แกล้งเลยสักนิด รู้ตัวไหม?"

"นายก็เหมือนกัน" เสียมกดจูบเบา ๆ ที่ขมับของคริส "เลือดมังกรในตัวนายมันแข็งแกร่งกว่าที่ฉันคิดไว้มาก"

ทั้งสองยืนเสียบ ๆ ด้วยกัน มองพระอาทิตย์ค่อย ๆ โผล่พ้นขอบฟ้า ย่อมท้องฟ้าให้เป็นสีทองอร่าม พวกเขาไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก ความเสียบที่เต็มไปด้วยความเข้าใจคือภาษาที่พวกเขาใช้สื่อสารกัน

แต่ทันใดนั้นเอง...

"คริส!"

คริสสะดุ้งเหือกเมื่อรู้สึกถึงคลื่นความร้อนวาบขึ้นจากกลางอก เขาทำแก้วกาแฟหลุดมือ เสียงแก้วกระทบพื้นไม้ดังสนั่น แต่เขาไม่มีเวลาสนใจ เพราะความร้อนนั้นกำลังลุกลามอย่างรวดเร็ว แผ่ซ่านไปทั่วร่างราวกับมีเปลวไฟลุกโชนอยู่ในเส้นเลือด

"เป็นอะไร?!" เสียมประคองร่างของคริสที่ทรุดลง สีหน้าเคร่งเครียด

"ไม่... ไม่รู้..." คริสกัดฟันพูด มือกำเสื้อบริเวณหน้าอกไว้แน่น

ดวงตาสีฟ้าเริ่มมีประกายสีทองวาบขึ้นมา "มันร้อน... เหมือนไฟ... เหมือนตอนนั้น..."

เลียมสัมผัสได้ถึงมันในทันที พลังมังกรภายในตัวคริสกำลังปั่นป่วน มันตอบสนองต่อบางสิ่งบางอย่างที่อยู่รอบตัว แม้แต่ตัวเขาเองก็รู้สึกถึงมันเช่นกัน เสียงกระซิบแผ่วเบาที่ดังมาจากส่วนลึกของผืนดิน

เป็นเสียงเรียก...

"ใจเย็น ๆ คริส หายใจเข้าลึก ๆ" เลียมกดมือลงบนหน้าอกของคริส ปลดปล่อยพลังของตัวเองเข้าสู่ร่างของคนรักเพื่อช่วยปรับสมดุล หวามันกลับยิ่งทำให้ปฏิกิริยารุนแรงขึ้น รวากับพลังทั้งสองกำลังสะท้อนซึ่งกันและกัน

ทันใดนั้น ภาพนิมิตก็ผุดขึ้นในห้วงความคิดของทั้งคู่พร้อมกัน

ภาพของถ้ำมืดใต้ภูเขาสูง ภาพของคริสตัสสีฟ้าอมเขียวที่เปล่งประกายท่ามกลางความมืด ภาพของตราประจำตระกูลมังกรโบราณ และที่สำคัญที่สุด... ภาพของดวงตาสีแดงก่ำที่จ้องมองพวกเขาจากเงามืด

"แก้วมังกร..." เลียมพึมพำออกมาเมื่อภาพนิมิตจางหายไป "นี่มัน... เป็นไปได้อย่างไร?"

คริสหอบหายใจแรง เหงื่อผุดขึ้นเต็มหน้าผาก "นายก็เห็นด้วยใช่ไหม? มันเหมือนกับ... มีใครบางคนกำลังส่งข้อความถึงเรา"

"หรือกำลังตามหาสิ่งเดียวกันกับที่เราคิด" เลียมขมวดคิ้วแน่น สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจัง

ความสงบสุขที่พวกเขาหวงแหนมาหลายปี กำลังสั่นคลอนอีกครั้ง

เสียงเคาะประตูหน้าบ้านดังขึ้นท่ามกลางบรรยากาศตึงเครียด ทั้งคู่หันไปมองหน้ากันอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่นี้... แล้วใครกันที่มาหา?

เลียมเดินนำหน้าไปเปิดประตูด้วยท่าทีระมัดระวัง พร้อมปล่อยพลังสัมผัสออกไปสำรวจ แต่สิ่งที่พบกลับทำให้เขาชะงัก

ที่หน้าประตูมีซองจดหมายหนึ่งสีน้ำตาลวางอยู่บนพื้น มันไม่มีแสตมป์ ไม่มีชื่อผู้ส่ง มีเพียงตัวอักษรสีดำที่เขียนด้วยลายมือ

โบราณว่า

"ถึง ผู้พิทักษ์ทั้งสอง"

เมื่อเปิดออกมา ช่างในมีเพียงแผนที่เก่าแก่ของเหมืองแร่แห่งหนึ่งในเขตมินนิโซตาตอนเหนือ พร้อมข้อความสั้น ๆ ที่เขียนด้วยหมึกสีแดงเข้ม

"มันเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งแล้ว"

เลียมหยิบซองจดหมายขึ้นมาจากพื้นอย่างระมัดระวัง นิ้วเรียวยาวของเขาสัมผัสไปทั่วผิวสัมผัสของหนังเพื่อหาสารพิษหรือกับดักใด ๆ แต่กลับไม่พบสิ่งผิดปกติ ยกเว้นกลิ่นอายของพลังโบราณที่แผ่ซ่านออกมาอย่างแผ่วเบา

"ใครส่งมาได้?" คริสเดินเข้ามาใกล้ ๆ ยังคงมีสีหน้าอิดโรยจากการถูกพลังมังกรเล่นงาน ดวงตาสีฟ้าอมเทาของเขาสะท้อนแสงสีทองที่ยังไม่จางหายไปจนหมด

"ฉันไม่รู้" เลียมตอบเสียงเรียบ แต่มือที่กำซองจดหมายแน่นบอกถึงความไม่สงบภายใน "แต่มันมีร่องรอยของเวทมนตร์โบราณ

เก่าแก่มาก... อาจเก่าแก่เท่ากับตัวฉัน"

คริสหยิบแผนที่ออกมาจากซองอย่างระมัดระวัง แผ่นหนังนั้นเก่าแก่มากจนสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ มีรอยฉีกขาดและรอยเปื้อนตามขอบ แต่เส้นที่วาดไว้กลับยังคงชัดเจนราวกับเพิ่งเขียนเมื่อวานนี้ มันแสดงรายละเอียดของอุโมงค์ใต้ดินที่ซับซ้อน ใจกลางแผนที่มีสัญลักษณ์รูปมังกรขดตัวล้อมรอบคริสตัล และมีเครื่องหมายกากบาทสีแดงปักอยู่บนจุดที่ลึกที่สุด

"แผนที่นี้..." คริสจ้องมองมันราวกับถูกสะกด "มันเหมือนกับภาพในนิมิตของฉันเลย"

"ไม่ใช่แค่ของนาย" เลียมยืนอยู่ข้างหลังเขา นิ้วชี้ไปที่มุมแผนที่ซึ่งมีอักษรโบราณเขียนเอาไว้ "ภาษาโบราณของเผ่ามังกรขาว 'วูฟเฮมมี' แปลว่า 'เสียงสะท้อนในห้วงลึก' หรืออีกนัยหนึ่ง..."

"เหมือนชาวดอว์ฟเอคโค" คริสพูดต่อ "ฉันเคยอ่านเจอในหนังสือประวัติศาสตร์เมืองแร่เก่า ๆ มันปิดตัวไปเมื่อเกือบห้าสิบปีก่อน หลังจากเกิดอุบัติเหตุใต้ดินครั้งใหญ่ คนงานหลายสิบคนเสียชีวิต และต่อมามีข่าวลือเกี่ยวกับเสียงประหลาดที่ดังมาจากใต้ดินในเวลากลางคืน"

เลียมขมวดคิ้ว "นายรู้เกี่ยวกับที่นี่ได้อย่างไร?"

"ฉันเป็นนักประวัติศาสตร์การแพทย์ จำได้ไหม?" คริสยิ้มบาง ๆ แม้สถานการณ์จะไม่ใช้เวลามากก็ตาม "ฉันชอบค้นคว้าเรื่องราวแปลก ๆ ในเขตชนบท มันช่วยให้ฉันหันเหความสนใจจากความทรงจำอันเลวร้ายสมัยเด็ก ๆ ได้"

เลียมหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง ดวงตาสีเขียวมรกตของเขาจับจ้องไปที่คริสอย่างลึกซึ้ง มีบางอย่างในแวตานั้นที่คริสไม่อาจอ่านออก— ส่วนผสมของความรัก ความห่วงใย และบางสิ่งที่คุณเหมือนจะสูญเสียใจ

"คริส" เขาเอ่ยเสียงแผ่ว "เมื่อสิบสามปีก่อน ในคืนที่เราพบกันครั้งแรก... นายบอกว่ามีบางอย่างดึงดูดนายให้มาที่พิพิธภัณฑสถานในคืนนั้น เจ้ายังจำได้ไหมว่ามันคืออะไร?"

คริสหลับตาลง พยายามย้อนรำลึกถึงความทรงจำที่เลือนรางไปตามกาลเวลา "มันเป็นเสียง... เหมือนเสียงกระซิบที่เรียกชื่อฉัน มันบอกให้ฉันไปที่ห้องจัดแสดงโบราณวัตถุของนอร์ส และแล้วฉันก็พบนายที่นั่น... บาดเจ็บสาหัส มีเลือดสีทองไหลออกมาจากแผล"

"แล้ววันนี้ล่ะ?" เลียมถามต่อ "สิ่งที่เกิดขึ้นกับนายตอนนี้นั้น เหมือนกันไหม?"

คริสลื้มตาขึ้น ประกายสีทองที่จางหายไป ดวงตาของเขากลับวาวขึ้นมาอีกครั้ง "ใช่... มันเหมือนกันทุกประการ แต่ครั้งนี้มันแรงกว่ามาก"

เลียมถอนหายใจยาว มือใหญ่กดลงบนบ่าของคริสอย่างอ่อนโยน "ฉันกลัวว่านี่คือสิ่งที่ฉันคิดมาตลอด สายเลือดของนาย... มันไม่ธรรมดา คริส นายอาจเป็นมากกว่าแค่ผู้ที่ได้รับเลือดมังกรไปโดยบังเอิญ"

"นายหมายความว่ายังไง?"

"จำเรื่องที่ฉันเคยเล่าให้นายฟังเกี่ยวกับมังกรโลกาได้ไหม? มังกรผู้พิทักษ์แห่งความสมดุล ที่สละชีวิตของตนเพื่อปกป้องล้างชั่วร้ายเมื่อพันปีก่อน ว่ากันว่าโลกาทั้งเชื้อสายของตนไว้บนโลกมนุษย์ เพื่อรอวันที่การผนึกจะอ่อนกำลังลง"

คริสเบิกตากว้าง "นายคิดว่าฉันคือ...?"

"ฉันไม่แน่ใจ" เลียมสายหน้า "แต่วันนี้สิ่งที่เกิดขึ้นกับนาย—การที่พลังในตัวนายตอบสนองต่อบางสิ่งจากระยะไกล—มันเป็นความสามารถที่มีเฉพาะในหมู่มังกรผู้พิทักษ์เท่านั้น แม้แต่ฉันซึ่งเป็นมังกรพันธุ์แท้ก็ไม่สามารถรู้สึกถึงสิ่งที่ยูนอกขอบเขตการรับรู้ของฉันได้ไกลขนาดนี้"

ความเงียบตกอยู่ระหว่างพวกเขาอีกครั้ง คริสรู้สึกถึงน้ำหนักของคำพูดเหล่านั้น มันทำให้โลกที่เขาเคยเข้าใจ—โลกที่เขาคิดว่าตัวเองเป็นเพียงมนุษยธรรมดาที่บังเอิญได้พบกับความรักและพลังเหนือธรรมชาติ—สั่นคลอนลง

"แล้วเราจะทำยังไง?" คริสเอ่ยขึ้นในที่สุด

เลียมมองแผนที่อีกครั้ง แล้วหันมามองคริส "พวกเราจะต้องไปที่นั่น"

"แต่ถ้ามันเป็นกับดักล่ะ?"

"มันเป็นกับดักแน่นอน" เลียมตอบตรง ๆ "แต่มันเป็นกับดักที่เราต้องเข้าไป เพราะถ้ามีใครบางคนกำลังพยายามปลุกแก้วมังกรคืนมา... หรือแย่กว่านั้น กำลังใช้มันเพื่อบางอย่าง..." เขา

หยุดชะงัก รวากับไม่กล้าพูดต่อ

คริสก้าวเข้าไปใกล้ วางมือบนอกของเลียม "ใช้มันเพื่ออะไร เลียม?"

เลียมสบตาคริสนานหลายวินาที ก่อนจะตอบด้วยเสียงที่แหบจะแผ่ว "ควบคุมเผ่าพันธุ์มังกรทั้งหมด คริส แก้วมังกรเป็นหนึ่งในวัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงพลังที่สุดของเรา มันถูกใช้ในพิธีกรรมโบราณเพื่อขยายพลัง รักษาบาดแผลที่ร้ายแรง และที่อันตรายที่สุดคือ... การควบคุมจิตใจของมังกรตนอื่น หากมันตกไปอยู่ในมือของผู้ไม่หวังดี ผลที่ตามมาจะเลวร้ายเกินจินตนาการ"

คริสสร้างโยกเล็กน้อย รู้สึกถึงแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นในอกของเขา แต่เขาเป็นคนที่ผ่านอะไรมากมายมาแล้ว เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มซึ่กลัวคนเดิมอีกต่อไป

"นั่นเราต้องไปให้เร็วกว่านั้น" คริสกล่าวเสียงหนักแน่น "เราจะเตรียมตัวและออกเดินทางพรุ่งนี้เช้า"

เลียมมองเขาด้วยความประหลาดใจและความรักปนกัน "นายไม่กลัวเหรอ?"

"กลัวสิ" คริสยิ้มเศร้า ๆ "แต่ฉันกลัวการสูญเสียที่นายไปมากกว่ากลัวอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น นายคือทุกสิ่งของฉัน เลียม ถ้าฉันต้องเลือก ฉันจะเลือกปกป้องนายและโลกที่นายรักมากกว่าความปลอดภัยของตัวเอง"

เลียมไม่ตอบด้วยคำพูด เขาโน้มตัวลงและกดจูบลงบนริมฝีปากของคริสอย่างอ่อนโยนแต่ลึกซึ้ง มันเป็นจูบที่บอกถึงความขอบคุณ ความรัก และความมุ่งมั่นที่จะปกป้องซึ่งกันและกันไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เมื่อทั้งสองแยกจากกัน คริสก็รู้สึกถึงบางสิ่งเปลี่ยนแปลงไปในตัวเขา ความร้อนที่เคยแผดเผาในอกตอนนี้กลับกลายเป็นความอบอุ่นที่แผ่ซ่านไปทั่วราวกับถูกห่อหุ้มด้วยแสงอุ่น ๆ เลียมเองก็สัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงนั้น—ดวงตาสีเขียวมรกตของเขาเป็นประกายขึ้นมาเล็กน้อย

"ร่างของนาย..." เลียมพึมพำ "มันดูดซับพลังของฉันเข้าไป"

คริสมองมือของตัวเอง สายเลือดสีทองอ่อน ๆ ค่อย ๆ ไหลเวียนอยู่ใต้ผิวหนัง—มันไม่เจ็บปวดแต่กลับรู้สึกมีพลังขึ้นมา "มันแตกต่างจากครั้งก่อน ครั้งนี้มันไม่ใช่แค่การหลอมรวม แต่มัน

เหมือนกับ... การเติมเต็มอะไรบางอย่าง"

"บางทีนี่อาจเป็นข้อพิสูจน์" เลียมกล่าว "ว่าสายเลือดของนายเชื่อมโยงกับแก้วมังกร หรืออย่างน้อยก็เชื่อมโยงกับสิ่งที่อยู่ในเหมืองนั้น"

คืนนั้น ทั้งคู่ใช้เวลาเตรียมตัวเดินทาง คริสจัดกระเป๋าเสื้อผ้าและเวชภัณฑ์จำเป็น ขณะที่เลียมรวบรวมอาวุธและเครื่องรางป้องกันตัวจากห้องลับใต้กระโถม—ห้องที่คริสรู้ว่ามียูแต่ไม่เคยถามถึงรายละเอียด

"นี่คืออะไร?" คริสชี้ไปที่สร้อยคอหินมังกรสีดำที่เลียมสวมอยู่ตลอดเวลา

เลียมหยิบมันขึ้นมา มองด้วยสายตาคิดถึง "นี่คือมรดกของตระกูลฉัน มันถูกสร้างขึ้นจากเขี้ยวของมังกรโลกาเอง เป็นเครื่องรางที่ทรงพลังที่ช่วยปกป้องผู้สวมใส่จากเวทมนตร์ดำ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด..." เขาหยุดชั่วคราว "มันคือกุญแจที่จะเปิดประตูบางอย่าง"

"ประตูอะไร?"

"ประตูลูกโลกแห่งวิญญาณมังกร" เลียมตอบเสียงแผ่ว "นายเคยได้ยินเรื่องราวของมังกรโลกมาแล้ว ตอนนี่... ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องค้นหาความจริงทั้งหมด ว่าทำไมแผนที่นี่ถึงมาหาเรา และใครกันที่ส่งมันมา"

คริสหยิบมีดสั้นโบราณที่เลียมมอบให้เขาเมื่อหลายปีก่อนขึ้นมาทำความสะอาด—มันมีอักขระมังกรจารึกไว้ตามด้าม ใบมีดสีเงินเป็นมันวาวแม้เวลาจะผ่านไปนาน "แล้วมีดเล่มนี้ล่ะ? มันมีความหมายอะไร?"

เลียมยิ้มเล็กน้อย "นั่นคือของขวัญจากฉันถึงนายในคืนที่เราเจอกันครั้งแรก ฉันสร้างมันขึ้นมาเพื่อปกป้องนายจากภัยใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้น ใบมีดของมันสามารถตัดผ่านเวทมนตร์ได้ทุกชนิด และด้วยเลือดมังกรของนาย มันจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม"

"ขอบคุณ" คริสเก็บมีดไว้ในช่องที่เอว "ที่คอยดูแลฉันมาตลอด"

"ไม่ต้องขอบคุณ" เลียมเข้ามากอดเขาจากด้านหลัง "ฉันจะดูแลนายไปตลอดกาล ไม่ว่าจะเป็นชีวิตนี้ หรือชีวิตหน้า หรือพันชีวิตต่อจากนี้"

รุ่งเช้าของวันถัดมา พระอาทิตย์ยังไม่ทันจะพ้นขอบฟ้า ทั้งคู่ก็ออกเดินทางจากกระท่อมริมทะเลสาบสู่พีเรีย รถกระบะรุ่นเก่าของเลียมคำรามไปตามถนนลูกรังที่คดเคี้ยวผ่านป่าสนอันหนาทึบ หมอกยามเช้าปกคลุมทุกสิ่งให้ดูเหมือนอยู่ในความฝัน

"จากที่นี่ไปเหมือนใช้เวลาประมาณสามชั่วโมง" คริสอ่านแผนที่แล้วคำนวณ "มันอยู่ในเขตป่าสงวนทางตะวันตกเฉียงเหนือของมินนิโซตา ไม่มีใครเข้าไปที่นั่นมานานหลายทศวรรษ"

"หรืออย่างน้อยก็ไม่มีใครที่เราารู้" เลียมตอบพลางบังคับพวงมาลัยให้เลี้ยวหลบหลุมบนถนน "ฉันรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในพลังงานรอบตัวเรา ยิ่งเราเข้าใกล้เหมืองมากเท่าไร มันก็ยิ่งหนาแน่นมากขึ้นเท่านั้น"

คริสหลับตาลงพยายามสัมผัสสิ่งที่เลียมพูด และใช่—เขารู้สึกได้ถึงบางอย่างที่คล้ายคลึงกับลมหายใจของโลก แต่มีจังหวะที่ผิดปกติราวกับมีชีวิตของมันเอง "มันเหมือนกับหัวใจที่เต้นอยู่ใต้ดิน"

"ถูกต้อง" เลียมพยักหน้า "และหัวใจนั้นกำลังเรียกหาเรา"

ขณะที่รถเลี้ยวโค้งสุดท้ายเข้าสู่พื้นที่รกร้างของเหมืองเก่า คริสก็เห็นป้ายไม้ผุพังที่เขียนว่า "ห้ามเข้า" ด้วยสีแดงซีดจาง มันตั้งอยู่หน้าทางเข้าที่มีประตูเหล็กสนิมเขรอะขวางกั้นอยู่

"ถึงแล้ว" เลียมจอดรถห่างออกไปราวห้าสิบเมตร

แต่เมื่อทั้งคู่ก้าวออกจากรถ ความผิดปกติก็ปรากฏให้เห็นทันที—ประตูเหล็กที่ควรจะถูกล็อกตายกลับถูกจัดเปิดออกอย่างแรง รอยร้าวใหม่เลี่ยมยังคงเห็นได้ชัด มีรอยเท้าหลายคู่เรียงรายอยู่รอบ ๆ และที่แย่กว่านั้น...

"นี่มันอะไร?" คริสคุกเข่าลงมองรอยขีดข่วนบนผนังหินใกล้ทางเข้า มันเป็นสัญลักษณ์แปลกประหลาดคล้ายกับตัวอักษรโบราณ แตงอไปมาเป็นรูปงูพันกับดาบ

เลียมขมวดคิ้วแน่นเมื่อเห็นสัญลักษณ์นั้น ดวงตาสีเขียวมรกตของเขาเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้นราวกับพายุกำลังก่อตัว "นี่มัน... ตราของภาคิงพิช"

"ภาคิงพิช?" คริสลุกขึ้นยืน "ฉันไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน"

"มันเป็นองค์กรลับที่เก่าแก่มาก" เลียมอธิบายด้วยน้ำเสียงที่เป็น
ชา "มันบูชาพลังของสัตว์ในตำนาน โดยเฉพาะงูและมังกร แต่
ในทางกลับกัน มันกลับต้องการทำลายล้างมังกรพันธุ์แท้และ
ครอบครองพลังของเรา พวกมันมีเครือข่ายทั่วโลก ล่าหาวัตถุ
โบราณที่มีพลังพิเศษมาหลายศตวรรษ ฉันเคยจัดการกับพวก
มันหลายครั้งเมื่อหลายร้อยปีก่อน แต่ฉันคิดว่าพวกมันสูญพันธุ์
ไปแล้วหลังจากสงครามมังกรครั้งใหญ่"

"แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้โผล่มา?"

"คงเป็นเพราะสายเลือดของนาย... หรือของเราทั้งคู่" เลียมหันมา
มองคริส ดวงตาสีเขียวเข้มมีแวววิตกที่เขาไม่ค่อยแสดงออกมา
"เลือดมังกรในตัวนายทำให้พวกมันสัมผัสได้ถึงพลัง และมันนำ
ทางพวกมันมาที่นี่"

"แต่นายก็เป็นมังกรแท้ ๆ นะ ทำไมไม่เรียกพวกมันมา?"

"เพราะฉันปิดบังพลังของตัวเองมาหลายปีเพื่อความปลอดภัย
ของเรา" เลียมตอบ "ฉันใช้เครื่องรางนี้" เขาชี้ที่สร้อยคอหิน
มังกรสีดำ "เพื่อปกปิดกลิ่นอายของมังกรไม่ให้ใครรับรู้ได้ แต่
นายคริส... เลือดของนายยังใหม่และแรงเกินกว่าที่เครื่องรางใด ๆ
จะปกปิดได้หมด"

คริสรำลึกถึงนิมิตที่เห็นเมื่อเช้าวานนี้ "พวกมันกำลังตามหาแก้วมังกรเหมือนกันใช่ไหม?"

"ใช่" เลียมตอบ "และถ้าพวกมันมาถึงที่นี่ก่อนเรา แสดงว่าพวกมันอาจรู้บางอย่างเกี่ยวกับมันมากกว่าที่เราคิด"

คริสสุดลมหายใจเข้าลึก รู้สึกถึงความกลัวที่เริ่มก่อตัวในอก แต่เขาก็รู้ดีว่าการถอยกลับไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไปแล้ว "เราเข้าด้วยกัน" คริสเอื้อมมือไปจับมือเลียม "และเราจะออกมาด้วยกัน"

เลียมมองเขาแวบหนึ่ง รอยยิ้มเศร้า ๆ ผุดขึ้นที่มุมปาก "ตลอดสิบสามปีที่ผ่านมา นายก็ยังคงเป็นคนเดิมทุกประการ คริส—กล้าหาญและไม่ยอมแพ้"

"และนายก็ยังคงเป็นมังกรชีห้วงเหมือนเดิม" คริสยิ้มกลับ

ทั้งคู่ก้าวเข้าไปในปากทางมืดมิดของเหมือง แสงจากไฟฉายสาดส่องไปตามผนังหินชื้นแฉะ อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นอับของดินและโลหะผุพัง ยิ่งเดินลึกเข้าไปเท่าไร ความเย็นเยือกจากพลังมืดก็ยิ่งแผ่ซ่านหนาขึ้นเท่านั้น คริสรู้สึกได้ถึงมันในทุกเซลล์ของร่างกาย—เหมือนกับกำลังเดินเข้าไปในปากของสัตว์ร้ายที่รอ

คอยเหยื่ออยู่

"ระวัง" เลียมกระซิบ "มีบางอย่างอยู่ข้างหน้า"

ทันใดนั้นเอง เสียงลากของโลหะกระทบหินดังขึ้นจากความมืด เบื้องหน้า ตามด้วยเสียงหัวเราะเย็นยะเยือกที่สะท้อนก้องไปทั่ว อุโมงค์ พร้อมกับเงาร่างนับสิบที่เคลื่อนไหวออกมาจากซอกหิน รอบด้าน

"ยินดีต้อนรับสู่จุดจบของพวกเจ้า ผู้พิทักษ์..." เสียงนั้นแหบแห้ง รวากับกระดุกขุดกัน

คริสและเลียมยืนชิดกัน พร้อมรับมือกับสิ่งที่จะปรากฏออกมา จากความมืด มือของเลียมคว้ากริชเงินที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อ ขณะที่คริสดึงมิดสันโบราณออกมา ใบมีดสีเงินเปล่งประกาย ระเบิดระยับด้วยแสงจากไฟฉาย

สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นปรากฏตัวช้า ๆ ร่างของพวกมันดูเหมือนมนุษย์ แต่ผิดเพี้ยนไปอย่างน่าขนลุก—ผิวหนังซีดขาวไร้สีเลือด ดวงตาเรืองแสงสีแดงอ่อนในความมืด พวกมันสวมเสื้อคลุมสีดำยาว ที่อกเสื้อปักด้วยสัญลักษณ์งูพันดาบเหมือนกับที่เห็นบนผนัง

"อศวินแห่งกระดุก..." เลียมพิมพ์ "เป็นไปได้ยังไง พวกมันควรจะถูกทำลายไปแล้ว"

"พวกมันคืออะไร?" คริสกระซิบถาม

"ทหารรับใช้ระดับล่างของภาคิงพิช" เลียมตอบ พร้อมเลื่อนเท้าเข้าสู่ท่าต่อสู้ "พวกมันถูกสร้างขึ้นจากซากศพของนักเวทที่ตายแล้ว ซึ่งถูกชุบชีวิตด้วยเวทมนตร์ดำ มันแข็งแกร่งและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่ที่อันตรายที่สุดคือ..." เขาหยุดชั่วคราว "พวกมันกินพลังเวทมนตร์เป็นอาหาร"

หนึ่งในร่างก้าวไปข้างหน้า มันไม่มีใบหน้า—มีเพียงกะโหลกสีขาวขุ่นที่เรืองแสงอ่อน ๆ ในเบ้าตาลวง "ท่านลอร์ดทรงทราบดีว่าท่านผู้พิทักษ์จะเสด็จมา" มันกล่าว "ท่านลอร์ดทรงฝากบอกว่า... พระองค์ทรงรอคอยการมาเยือนของท่านทั้งสองอยู่ที่หอคอยสีดำ และทรงมั่นใจว่าแก้วมังกรจะอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ในไม่ช้า"

"หอคอยสีดำ?" คริสหันไปมองเลียมอย่างฉงน

เลียมมีสีหน้าเคร่งขรึม "หอคอยสีดำแห่งพิช—นั่นคือที่มันของ

ลอร์ดแห่งภาคี มันถูกกล่าวขานว่าตั้งอยู่ที่ไหนสักแห่งในยุโรป
ตะวันออก แต่ไม่มีใครรู้ตำแหน่งที่แน่นอน"

กะโหลกหัวเราะเบา ๆ "ถูกต้องแล้ว ผู้พิทักษ์ แต่ท่านลอร์ดของ
เราทรงมีวิธีการของพระองค์ ทรงส่งแผนที่นั้นมาเพื่อเชิญท่านทั้ง
สองให้มาทำงานเลี้ยงของพระองค์..."

"แผนที่นั้นถูกส่งโดยพวกมัน?" คริสตาโต

"แน่นอน" มันตอบ "ท่านลอร์ดทรงต้องการพระโลหิตของมังกร
เพื่อปลูกแก้วมังกรให้เติบโตอย่างสมบูรณ์ และพระโลหิตของ
พระองค์... พระองค์เป็นกษัตริย์สำคัญ คริสโตเฟอร์ อีแวนส์"

คริสรีบชักมิดซินจ่อหน้า "ฉันจะไม่มีวันปล่อยให้พวกมันใช้ฉัน
เพื่อทำลายใครทั้งนั้น"

"น่าเสียดาย" กะโหลกเอียงศีรษะ "เพราะท่านไม่มีทางเลือกแล้ว"
ด้วยสัญญาณนั้น อัศวินกระดุกทั้งสิบก็พุ่งเข้าใส่พวกเขาพร้อม
กัน เลี้ยวก้าวขวางหน้าคริสอย่างรวดเร็ว ปล่อยพลังมังกร
ออกมาในพริบตา—แสงสีเขียวมรกดสาดส่องไปทั่วอุโมงค์ แรง
กระแทกจากพลังทำให้อัศวินสองตัวแรกกระเด็นไปกระแทกผนัง
หินจนแตกเป็นเสียง ๆ

แต่อีกแปดตัวยังคงรุกเข้ามา คริสใช้มีดสั้นฟันตัดเข้าที่แขนของ
อัศวินที่อยู่ใกล้ที่สุด ใบมีดสีเงินตัดผ่านเนื้อเยื่อสีดำได้อย่าง
ง่ายดาย มันส่งเสียงร้องแหลมแล้วถอยกลับไปด้วยความเจ็บปวด

"พวกมันอ่อนแอต่ออาวุธเงิน!" คริสตะโกนบอกเลียม

เลียมพยักหน้ารับรู้ เขากรีดกรีขเงินออกเป็นวงกว้าง สร้างอาณา
เขตป้องกันรอบตัวพวกเขา "ถอยไปทางอุโมงค์ด้านซ้าย!" เขา
สั่ง "ฉันจะป้องกันด้านหลัง!"

ทั้งคู่ถอยร่นไปทางอุโมงค์แคบ ๆ ขณะที่ต่อสู้กับอัศวินที่ไล่ล่ามา
คริสฟันตัดแล้วก็ฟันอีก แขนของเขาเริ่มเมื่อยล้าแต่เขาไม่ยอม
หยุด เขารู้ว่าถ้าหยุดเพียงวินาทีเดียว พวกมันจะจับเขาและเลียม
ได้

เมื่อพวกเขาหลบเข้าไปในอุโมงค์แคบ ๆ เลียมก็ใช้พละกำลัง
ทั้งหมดผลักก้อนหินขนาดใหญ่ที่อยู่ขวางทางให้ล้มขวางทางเข้า
ไว้ อัศวินกระดุกพยายามผลักมันแต่ไม่สำเร็จ

"ไปเร็ว!" เลียมคว้ามือคริสแล้วลากให้วิ่งต่อไป

พวกเขาวิ่งไปตามอุโมงค์ที่คดเคี้ยว ผ่านห้องโถงเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยซากรถเข็นและเครื่องมือชุดเจาะเก่า ๆ เมื่อความมืดเริ่มหนาแน่นขึ้น คริสรีบเปิดไฟฉายอีกครั้งและพบกับภาพที่ทำให้เขาหยุดชะงัก

กลางห้องโถงที่พวกเขาเพิ่งวิ่งเข้ามา มีแท่นหินโบราณตั้งอยู่ บนแท่นนั้นมีร่องรอยสลักเป็นลวดลายมังกรขดตัวเหมือนกับที่เห็นในแผนที่ และรอบแท่น... มีศพมนุษย์นอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น หินราวห้าศพ

คริสเบิกตากว้างด้วยความตกใจ "พวกนี้..."

เลียมคุกเข่าลงตรวจสอบศพหนึ่งอย่างระมัดระวัง "เพิ่งตายไปไม่กี่วัน... พวกมันคือคนของภาคังพิชเหมือนกัน แต่ถูกบางสิ่งฆ่าตาย"

"บางสิ่งที่อยู่บนแท่นนั้น" คริสชี้ไปที่แท่นหิน

ทั้งคู่เดินเข้าไปใกล้แท่นอย่างระมัดระวัง สิ่งที่อยู่บนนั้นคือกล่องไม้โบราณใบหนึ่งฝาถูกงัดเปิดอยู่แล้ว ภายในว่างเปล่า มีเพียงรอยประทับรูปทรงกลมที่ชัดเจน—ขนาดพอดีกับแก้วมังกรที่พวกเขาเห็นในความฝัน

"มันถูกนำไปแล้ว" คริสกล่าวด้วยความผิดหวัง

"ไม่สิ" เลียมค่อย ๆ อ่านตัวอักษรโบราณที่สลักไว้ที่ด้านในฝากล่อง "นี่คือข้อความ—'ผู้ที่แสวงหาต้องเป็นผู้ให้ หรือจะไม่พบสิ่งใดเลย' "

"ผู้ให้?" คริสขมวดคิ้ว "ให้อะไร?"

เลียมเงยไปครู่หนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นและมองหน้าคริสด้วยสายตาดังใจ "คริส... ฉันคิดว่าแก้วมังกรไม่ได้ถูกขโมยไป มันถูกซ่อนไว้ต่างหาก ด้วยพิธีกรรมโบราณที่ต้องใช้เลือดของผู้พิทักษ์เพื่อเปิดทาง"

"เลือดของฉัน?"

"ใช่" เลียมตอบ "และไม่ใช่แค่เลือดธรรมดา แต่มันต้องการเลือดที่เต็มไปด้วยความตั้งใจ—ผู้ที่ยอมสละบางสิ่งเพื่อสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า"

คริสมองไปที่ข้อความอีกครั้ง "ผู้ให้..." เขาพึมพำ แล้วจึงตัดสินใจ "ฉันฉันจะให้"

"คริส!"

"ฉันจะให้เลือดของฉัน" คริสมองเลี่ยมด้วยสายตามั่นคง "ถ้า นั่นคือสิ่งที่ต้องทำเพื่อเปิดทางและป้องกันไม่ให้ภาคิงพิชได้แก้วมังกรไป ฉันก็พร้อมที่จะทำ"

เลี่ยมมองเขาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยอารมณ์ผสมผสาน—ความรัก ความกังวล และความภาคภูมิใจ "นายรู้ไหมว่าเจ้าเป็นคนที่ยกเล้าหาญที่สุดที่ฉันเคยพบ"

คริสยิ้มบาง ๆ "ฉันไม่ได้ยกเล้าหาญหรอก ฉันแค่รักนายมากพอที่จะไม่ปล่อยให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับนายหรือโลกที่นายปกป้อง"

เขาค่อย ๆ หยิบมีดสั้นออกมาแล้วกรีดปลายนิ้วของตัวเอง เลือดสีแดงเข้มที่มีประกายสีทองอ่อน ๆ หยดลงบนแท่นหิน หันไดนั้นแท่นก็เริ่มสั่นสะเทือน ร่องรอยสลักของมังกรขดตัวเปล่งแสงสีทองออกมา และจากกลางแท่นก็ปรากฏภาพนิมิตอีกครั้ง

ภาพของหอคอยสีดำตั้งตระหง่านอยู่บนหน้าผาสูง มีฟ้าผ่ารอบ ๆ และบนยอดหอคอยมีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่ มันหันกลับมามองพวก

เขา ดวงตาสีแดงกำฉายประกายร้ายกาจ ริมฝีปากขยับเป็น
คำพูดที่พวกเขาไม่ได้ยินแต่เข้าใจได้ในใจ

"มาเถิด... ข้ารอเจ้าอยู่..."

นิมิตจางหายไป และคริสก็รู้สึกถึงพลังที่ไหลเวียนอยู่ในตัวของ
เขาอย่างรุนแรง ดวงตาของเขาเปล่งประกายสีทองเต็มดวง คราว
นี้นั้นไม่ใช่แค่การตอบสนอง—มันคือการตื่นขึ้น

เลี่ยมมองเขาด้วยความตกใจและความยินดีปนกัน "คริส...
ดวงตาของนาย..."

คริสรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในตัวเอง เขาเห็นโลกในมิติ
นอกเหนือจากสิ่งที่ตาเนื้อสามารถมองเห็นได้ เขาเห็นสายธาร
พลังงานที่ไหลเวียนอยู่ในอากาศ เห็นร่องรอยของเวทมนตร์
โบราณที่ถูกทิ้งไว้บนผนังหิน และที่สำคัญที่สุด—เขาเห็น
เส้นทางที่นำไปสู่หอคอยสีดำ

"ฉันเห็นทางแล้ว" คริสกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไม่ใช่ของตัวเอง—มัน
กังวานและทรงพลังยิ่งกว่าเดิม "หอคอยสีดำตั้งอยู่บนเทือกเขา
คาร์เพเทียน ในโรมาเนีย ใกล้กับปราสาทเก่าแก่แห่งหนึ่ง"

เลียมอิงไปครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มออกมา "พลังของโลกกำลังตื่นขึ้นในตัวนาย" เขากล่าวด้วยความชื่นชม "นายเป็นทายาทของเขาจริง ๆ ด้วย"

"ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไร" คริสตอบ "แต่ฉันรู้ว่าฉันต้องหยุดสิ่งนี้ ภาสึพิชต้องไม่ได้รับแก้วมังกร"

"แล้วเราจะไปด้วยกัน" เลียมกุมมือเขาไว้ "เผชิญหน้ากับอนาคตด้วยกัน"

ในความมืดมิดของเหมืองเก่า คู่รักมังกรและมนุษย์ยืนอยู่เคียงข้างกัน พร้อมออกเดินทางสู่การผจญภัยครั้งใหม่ที่รออยู่ข้างหน้า ท่ามกลางแสงสีทองของคริสที่กำลังเริ่มกะพริบสว่างขึ้นเรื่อย ๆ

จบบทที่ 1

โปรดติดตามบทที่ 2: "เงาปริศนาในเหมืองแร่เก่า"

บทที่ 2

เงาปริศนาในเหมืองแร่เก่า

เงาปริศนาในเมืองแร่เก่า

แผนที่เก่าแก่ที่ถูกวาดด้วยมือบนแผ่นหนังสัตว์นั้นแสดง
รายละเอียดของอุโมงค์ใต้ดินที่ซับซ้อน ใจกลางแผนที่มี
สัญลักษณ์รูปมังกรขดตัวล้อมรอบคริสตัล และมีเครื่องหมาย
กากบาทสีแดงปักอยู่บนจุดที่ลึกที่สุด

"เหมืองชาวต้อฟเอดโค..." เลียมอ่านชื่อที่มึมแผนที่ "มันปิดตัว
ไปเมื่อเกือบห้าสิบปีก่อน ทำไมजू ๆ ถึงมีคนส่งแผนที่นี้มาให้เรา?"

"คำถามคือ ไม่ใช่ใคร แต่เป็น 'อะไร' ต่างหากที่ส่งมา" คริสนั่งลง
ที่โต๊ะทำงานในห้องหนังสือ ดวงตายังคงมีริ้วสีทองจาง ๆ
หลงเหลืออยู่ "ฉันสัมผัสได้ถึงพลังบางอย่างจากกระดาษแผ่นนี้
มันไม่ใช่มนุषยธรรมดาทั่วไปแน่"

เลียมเดินมาหยุดข้างหลังคริส มือใหญ่กุมบ่าเส็กไวแน่น "แก้ว
มังกร... ฉันคิดว่ามันถูกทำลายไปพร้อมกับวังโบราณในยุโรป
เมื่อพันปีก่อนแล้วแท้ ๆ"

"แต่ภาพที่เราเห็น... มันชัดเจนเกินกว่าจะเป็นเพียงความฝัน"
คริสเงยหน้าขึ้นสบตาเลียม "นายรู้ดีว่าวัตถุโบราณของมังกรไม่
มีทางสูญสลายง่าย ๆ มันอาจถูกซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่ง และตอนนี้

... มีคนพบมันเข้าแล้ว"

"หรือพบวิธีที่จะตามหามัน" เลียมเสริมด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

ทั้งคู่ตกอยู่ในห้วงความคิด แก้วมังกรเป็นหนึ่งในวัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงพลังที่สุดของเผ่าพันธุ์มังกร มันถูกใช้ในพิธีกรรมโบราณเพื่อขยายพลัง รักษาบาดแผลที่ร้ายแรง และที่อันตรายที่สุดคือ... การควบคุมจิตใจของมังกรตนอื่น หากมันตกไปอยู่ในมือของผู้ไม่หวังดี ผลที่ตามมาจะเลวร้ายเกินจินตนาการ

"เราต้องไปที่นั่น" คริสตัดสินใจ น้ำเสียงหนักแน่น "ก่อนที่จะพวกมันจะไปถึง"

"คริส..." เลียมลังเล แต่แวตามุ่งมั่นของคริสทำให้เขารู้ว่าไม่มีประโยชน์จะคัดค้าน "นายรู้ว่าเราอาจเดินเข้าไปในกับดักก็ได้"

"ฉันรู้" คริสลุกขื่นยืน ประสานสายตากับเลียม "แต่เราก็ไม่เคยปล่อยให้ความกลัวมาขวางทางมาก่อน ใช่ไหม?"

เลียมถอนหายใจยาว ก่อนจะยิ้มบาง ๆ "นายนี้มัน... ไม่เคยเปลี่ยนเลยจริง ๆ"

ทั้งสองเตรียมตัวเดินทางอย่างรีบเร่ง เลียมรวบรวมอาวุธและอุปกรณ์จำเป็น ขณะที่คริสจัดเตรียมเวชภัณฑ์และของใช้ยังชีพ พวกเขาเก็บสมบัติล้ำค่าที่สุด นั่นคือสร้อยคอหินมังกรสีดำของเลียมและมีดสั้นโบราณที่มีอักขระมังกรจารึกไว้ ซึ่งคริสใช้เป็นอาวุธป้องกันตัวมาตลอด

เส้นทางจากทะเลสาบสุฟิเรียไปยังเขตเหมืองเก่าใช้เวลาขับรถประมาณสามชั่วโมง ยิ่งใกล้ถึงจุดหมาย คริสก็ยิ่งรู้สึกถึงพลังประหลาดที่หนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ มันไม่เหมือนกับพลังของเลียมหรือแม้แต่พลังของมังกรตัวอื่นที่เขาเคยสัมผัส มันเย็นยะเยือกเต็มไปด้วยความมืดมน

"รู้สึกไหม?" คริสถาม พลังกุ่มมือเลียมไว้นั้น

"รู้สึก" เลียมตอบสั้น ๆ สายตาจับจ้องถนนเบื้องหน้า "พลังมืดนี้... มันคล้ายกับของ 'เขา'"

คริสใจหายวาบ "อัศวินดำ? แต่เขาตายไปแล้วนี่... ร่างของเขาสลายกลายเป็นเถ้าธุลีต่อหน้าต่อตาเรา"

"บางสิ่งที่ตายไปแล้วก็ยังทั้งร่องรอยไว้ได้เสมอ" เลียมเหยียบ

คันเร่งให้เร็วขึ้น "บางทีสิ่งที่รอเราอยู่อาจไม่ใช่ตัวเขา แต่เป็น
มรดกที่เขาทิ้งไว้"

เมื่อถึงปากทางเข้าเหมืองเก่า พระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำลง แสง
สุดท้ายของวันสาดส่องกระทบป้ายไม้ผุพังที่เขียนว่า "ห้ามเข้า"
ด้วยสีแดงซีดจาง

ประตูเหล็กสนิมเขรอะที่เคยปิดตายถูกงัดเปิดออก รอบ ๆ มี
ร่องรอยการเข้าออกเมื่อไม่นานมานี้ ซากรถบรรทุกเก่าจอดทิ้ง
ไว้ห่างออกไปไม่กี่สิบเมตร

"มีคนมาเร็วกว่าเราสองชั่วโมงอย่างมาก" เลียมก้มลงตรวจสอบ
รอยเท้าบนพื้นดิน "อย่างน้อยสามถึงสี่คน"

"แล้ว... นี่มัน?" คริสซี่ไปที่รอยขีดข่วนบนผนังหินใกล้ทางเข้า
มันเป็นสัญลักษณ์แปลกประหลาดที่ดูคล้ายกับตัวอักษรโบราณ
แต่ไม่ใช่ภาษามังกรที่คริสคุ่นเคย

เลียมขมวดคิ้วแน่นเมื่อเห็นสัญลักษณ์นั้น "นี่มัน... ตราของภาคี
งูพิษ"

"ภาคิงพิษ?"

"องค์กรลับที่บูชาวพลังของสัตว์ในตำนาน" เลียมอธิบายเสียงเรียบ แต่มีอกำแนน "พวกมันมีเครือข่ายทั่วโลก ล่าหาวัตถุโบราณที่มีพลังพิเศษมาหลายศตวรรษ ฉันเคยจัดการกับพวกมันหลายครั้งเมื่อหลายร้อยปีก่อน แต่ไม่คิดว่าพวกมันจะยังคงมีอยู่"

"แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้โผล่มา?"

"คงเป็นเพราะสายเลือดของนาย... หรือของเราทั้งคู่" เลียมหันมามองคริส ดวงตาสีเขียวเข้มมีแวววอด "เลือดมังกรในตัวนายทำให้พวกมันสัมผัสได้ถึงพลัง และมันนำทางพวกมันมาที่นี่"

คริสสุดลมหายใจเข้าลึก รู้สึกถึงความกลัวที่เริ่มก่อขึ้นในอก แต่เขาก็รู้ดีว่าการถอยกลับไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไปแล้ว

"เราเข้าด้วยกัน" คริสเอื้อมมือไปจับมือเลียม "และเราจะออกมาด้วยกัน"

ทั้งคู่ก้าวเข้าไปในปากทางมืดมิดของเหมือง แสงจากไฟฉายสาด

สองไปตามผนังหินชื้นแฉะ อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นอับของดิน และโลหะผุพัง ยิ่งเดินลึกเข้าไปเท่าไร ความเย็นเยือกจากพลังมืด ก็ยิ่งแผ่ซ่านหนาขึ้นเท่านั้น

ทันใดนั้นเอง เสียงลากของโลหะกระทบหินก็ดังขึ้นจากความมืด เบื้องหน้า ตามด้วยเสียงหัวเราะเย็นยะเยือกที่สะท้อนก้องไปทั่ว อุโมงค์

"ยินดีต้อนรับสู่จุดจบของพวกเจ้า ผู้พิทักษ์..."

คริสและเลียมยืนชิดกัน พร้อมรับมือกับสิ่งที่จะปรากฏออกมา จากความมืด

เสียงหัวเราะนั้นสะท้อนไปทั่วอุโมงค์ราวกับมีชีวิตของมันเอง มัน ไม่ใช่เสียงของมนุษย์ แต่เป็นการสั่นสะเทือนของพลังที่พยายาม บิดเบือนให้เป็นคำพูด

เลียมก้าวไปข้างหน้าครึ่งก้าว บังคริสไว้ด้านหลัง มือขวาคำว่า กริชเงินที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อ "ออกมาเสีย ถ้าเจ้ามีกระดุกพอจะ เพชฌัญห้าน"

ความเจ็บตอกลับมา ช่วงหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากเสียงน้ำหยดจากเพดานหินและลมหายใจของพวกเขาเอง

แล้วมันก็ปรากฏตัว

จากความมืดมิด ร่างสูงโปร่งเดินออกมาอย่างช้า ๆ มันสวมชุดคลุมสีดำที่ดูเหมือนถูกเย็บจากความมืดมิดเสียเอง บนหน้าอกมีสัญลักษณ์รูปวงรอบดาบสีเงิน ใบหน้าไร้ซึ่งเนื้อหนัง มีเพียงกะโหลกศีรษะสีขาวขุ่นเรืองแสงอ่อน ๆ ในป้าตาลงมีประกายสีม่วงแดงวาบเป็นจังหวะ

"อศวินแห่งกระดุก" เลี่ยมกระซิบกับคริส "พวกมันคือทหารรับใช้ระดับต่ำของภาคีผู้พิช มักถูกใช้เป็นทหารรักษาการณ์"

"แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าใครส่งพวกมันมา?" เสียงจากกะโหลกดังขึ้นอีกครั้ง มันเอียงศีรษะเล็กน้อย "หรือว่าเจ้าคิดว่าภาคีของเราจะสนใจแค่เหมืองร้างแห่งนี้?"

คริสรู้สึกถึงพลังงานเย็นยะเยือกแผ่ซ่านจากร่างของมัน มันแตกต่างจากสิ่งมีชีวิตใด ๆ ที่เขาเคยเผชิญ มันเป็นความว่างเปล่า... ความว่างเปล่าที่มีเจตนา

"เจ้าคือใคร" คริสเอ่ยขึ้น น้ำเสียงหนักแน่นแม้หัวใจจะเต้นแรง

กะโหลกแตกปากยิ้ม เผยให้เห็นฟันที่แหลมคม "ข้าเป็นเพียงผู้
ส่งสาร ผู้พิทักษ์แห่งมังกรน้อย ข้ามาที่นี่เพื่อส่งข้อความจาก
ท่านลอร์ด"

"ท่านลอร์ด?"

"ใช่" มั่นกล่าว "ท่านลอร์ดแห่งภาคิงพิชทรงฝากบอกว่า... แก้ว
มังกรไม่ใช่สิ่งที่เจ้าควรแสวงหา แต่เป็นสิ่งที่เจ้าควรหลีกเลี่ยง หาก
เจ้ายังรักชีวิตของเจ้าผู้เป็นที่รัก"

ดวงตาของเลียมฉายประกายสีเขียวเข้ม มังกรในตัวเขากำลัง
ปลุกตื่น "ข้าขอเตือนเจ้า" เสียงของเขาทุ้มต่ำลง "อย่าข่มขู่คริส
ต่อหน้าข้า"

"โอ้? ท่านลอร์ดบอกว่าท่านผู้พิทักษ์จะพูดแบบนี้" มั่นหัวเราะอีก
ครั้ง "นั่นคือเหตุผลที่ท่านลอร์ดส่งของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้"

ทันใดนั้นเอง มือกระดุกของมັນยกขึ้น ข้างหลังมันมีเงาดำ

เคลื่อนไหว เงามหลายสิบเงาปรากฏขึ้นจากผนังหิน ร่างของ
อัศวินกระดุกจำนวนมากคลานออกมาจากซอกหลืบและรอย
แตกในหิน

"พวกมันคือทหารรับใช้ระดับล่าง" เลียมดึงคริสเข้าไปใกล้ตัว
"แต่มันมีมากเกินไปสำหรับการปะทะตรง ๆ เราต้องหาทางออก
อื่น"

"ทางออก?" คริสเหลือบมองแผนที่ในมือ "มีทางแยกหลายทาง
อยู่ข้างหน้า เราแยกไปทางซ้ายแล้วใช้ทางลัดที่แผนที่ระบุไว้"

"ไป!" เลียมคว้ามือคริสแล้ววิ่งนำไปตามอุโมงค์หลัก เสียง
กะโหลกกระดุกกระทบกันดังตามหลังมาไม่ห่าง

พวกเขารวิ่งผ่านโค้งหินไปทางซ้ายตามที่คริสบอก อุโมงค์แคบลง
เรื่อย ๆ ผนังหินขรุขระและมีรอยแตกร้าวมากมาย คริสคิดว่า
น่าจะเกิดจากการขุดเจาะในอดีต อากาศเริ่มอับชื้นและเย็นลง
อย่างรวดเร็ว

"ไฟฉายเริ่มกระพริบ" คริสกล่าว "สนามแม่เหล็กแปลก ๆ ที่นี่"

"ใช่" เลียมตอบโดยไม่หยุดนิ่ง "เพราะมีพลังงานสะสมอยู่ที่ดิน
คริส... ฉันคิดว่าเรากำลังเข้าใกล้เป้าหมาย"

หลังจากวิ่งผ่านทางแคบ ๆ ได้ราวห้านาที พวกเขาก็มาถึงห้อง
โถงใต้ดินขนาดใหญ่ เพดานสูงกว่าสิบเมตร มีเสาหินขนาด
ใหญ่ตั้งเรียงรายเป็นแนว เบื้องหลังเสาเหล่านั้นมีแสงสีฟ้าอ่อน
เรืองรองมาจากด้านล่าง

คริสหยุดชะงักเมื่อเห็นภาพเบื้องหน้า "นี่คือ..."

กลางห้องโถงมีแท่นหินโบราณ บนแท่นนั้นมีร่องรอยสลักเป็น
ลวดลายมังกรขดตัว แท่นมีแสงสีฟ้าสองชั้นมา แต่สิ่งที่ทำให้
ทั้งคู่ชะงักงันคือสิ่งรอบ ๆ แท่น

ร่างมนุษย์นอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นหินราวห้าศพ แต่ละศพ
สวมชุดคล้ายกับอัศวินกระดุก แต่ต่างกันว่าพวกมันดูเหมือนมนุษย์
มากกว่า—เนื้อหนังและเลือดยังคงอยู่ แม้จะซีดเขียวและมีอาการ
บาดเจ็บมากมาย

เลียมคุกเข่าลงตรวจสอบศพหนึ่ง "เพิ่งตายไปไม่เกินวัน... และนี่
คือคนที่มาถึงก่อนหน้าเรา"

"อศวินภาคิงพิช?" คริสถาม

"ใช่" เลียมลูบมือไปที่ไหล่ของศพ "แต่พวกมันถูกบางสิ่งฆ่าตาย" เขาเงยหน้าขึ้นมองแทนหิน "บางสิ่งที่อยู่บนแท่นนั้น"

คริสเดินไปรอบ ๆ แท่นอย่างระมัดระวัง สิ่งแรกที่สะดุดตาคือรอยสลักบนแท่นที่เหมือนกับสัญลักษณ์บนแผนที่ทุกประการ—มังกรขดตัวล้อมรอบคริสตัล และถัดจากแท่นมีกล่องไม้โบราณใบหนึ่ง ฝากล่องเปิดอยู่เล็กน้อย

"กล่องนี้..." คริสเอื้อมมือไปหยิบ แต่เลียมคว้าข้อมือเขาไว้

"ระวัง" เลียมกล่าว "มันอาจมีกับดัก"

แต่เมื่อเขามองเข้าไปในกล่อง เขากลับพบว่ามันว่างเปล่า มีเพียงเศษผ้าไหมเก่าแก่และรอยประทับรูปทรงกลมที่ชัดเจน—รูปทรงที่พอดีกับแก้วมังกรที่พวกเขาเห็นในความฝัน

"มันถูกนำไปแล้ว" คริสกล่าวอย่างผิดหวัง

"ไม่สิ" เลียมค่อย ๆ อ่านตัวอักษรโบราณที่สลักไว้ที่ด้านในฝากล่อง

ล่อง "นี่คือข้อความ— 'ผู้ที่แสวงหาต้องเป็นผู้ให้ หรือจะไม่พบสิ่งใดเลย' "

"ผู้ให้?" คริสขมวดคิ้ว "ให้อะไร?"

เลียมเงิบไปครู่หนึ่ง ดวงตาสีเขียวเข้มของเขาเพ่งมองคริสอย่างจริงจัง "คริส... เมื่อคืนนี้ในความฝันของเรา เจ้าเห็นอะไรบ้าง นอกจากแก้วมังกร?"

คริสหลับตาลงพยายามนึกภาพ ความฝันของเขาเมื่อคืนนั้นเต็มไปด้วยภาพที่ไม่อาจเข้าใจ—มีหอคอยสีดำตั้งตระหง่านอยู่บนหน้าผา มีสายฟ้าฟาดลงมาที่พื้นตลอดเวลา และมีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่บนยอดหอคอย มันหันกลับมามองเขา

"หอคอยสีดำ" คริสกล่าว "มีสายฟ้ารอบ ๆ และ... มีใครบางคนกำลังจ้องมองฉัน"

เลียมผงะ "หอคอยสีดำแห่งงูพิษ—นั่นคือที่มันของลอร์ดแห่งภาคี มันหมายความว่าพวกมันได้แก้วมังกรไปแล้วและกำลังใช้มันที่หอคอย"

"แล้วเรายังมีเวลาหรือไม่?"

"มันยากที่จะบอก" เลียมลูบคาง "การจะใช้แก้วมังกรได้นั้นต้องมีพิธีกรรมที่ซับซ้อน ฉันรู้จักพิธีกรรมนั้นจากตำราโบราณ—มันต้องใช้เวลากหลายวันจึงจะสำเร็จ และจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมีเลือดของมังกรบริสุทธิ์"

คริสรู้ทันทีว่าเลียมหมายถึงอะไร "เลือดของฉัน?"

"ใช่" เลียมมองเขาด้วยความเจ็บปวด "พวกมันต้องการเจ้าคริส พวกมันส่งแผนที่มาเพื่อล่อลวงเรา และนี่คือเหตุผลที่พวกมันบอกให้เราหลีกเลี่ยง เพราะพวกมันต้องการให้เราเข้าไปในกับดักของมัน"

"แต่ถ้ามันเป็นกับดัก..." คริสพูดอย่างใจเย็น "เราก็ต้องเดินเข้าไปอยู่ดีใช่ไหม? เพราะถ้าเราไม่ไป พวกมันก็จะได้แก้วมังกรไป และใช้มันเพื่อควบคุมเผ่าพันธุ์มังกรทั้งหมด"

เลียมไม่ตอบ แต่กำมือแน่น คริสรู้ว่าเขากำลังต่อสู้กับความขัดแย้งในตัวเอง—ในด้านหนึ่งเขาต้องการปกป้องคริสให้ปลอดภัย แต่อีกด้านหนึ่งหน้าที่ของเขาคือการปกป้องโลกจาก

ภัยคุกคามที่ยิ่งใหญ่

"ฉันรู้ว่านายกำลังคิดอะไร" คริสเดินเข้าไปหาเลียมและยกมือขึ้นลูบแก้มเขา "แต่นายก็รู้ว่าฉันไม่ใช่คนที่จะยอมหลบซ่อนในขณะที่คนอื่นตกอยู่ในอันตราย"

"คริส..." เสียงของเลียมพรา "ฉันจะไม่ยอมให้อะไรเกิดขึ้นกับเจ้า"

"มันจะไม่เกิดขึ้น" คริสยิ้ม "เพราะเราจะอยู่ด้วยกันเสมอ"

ในขณะนั้นเอง เสียงระเบิดดังมาจากทางที่พวกเขาма พร้อมกัเสียงกะโหลกกระดูกนับสิบที่ร้องโหยหวน อัศวินกระดูกตามมาทันพวกเขาแล้ว

เลียมรีบดึงคริสไปด้านหลังแทนหิน "พวกมันมาแล้ว! เราต้องไปให้เร็วที่สุด"

พวกเขาวิ่งผ่านห้องโถงไปยังอุโมงค์อีกด้านหนึ่งตามแผนที่ที่ปลายอุโมงค์มีบันไดหินคดเคี้ยวขึ้นไปสู่ด้านบน คริสหยิบแผนที่ออกมาดูอีกครั้งและพบข้อความเล็ก ๆ ที่มุมแผนที่ซึ่งเขาไม่เคย

สังเกตมาก่อน

"อ่านนี่" คริสชี้นำไปที่ข้อความ "มันเขียนว่า 'ทางออกกลับจะปรากฏแก่ผู้ที่มองเห็นด้วยใจ ไม่ใช่ด้วยตา' "

"ด้วยใจ?" เลียมย่นคิ้ว "หมายความว่ายังไง?"

คริสหลับตาลงชั่วขณะ พยายามใช้ความรู้สึกสัมผัสพลังงานโดยรอบ เหมือนกับที่เขาทำได้ในคืนที่แสงสีทองปรากฏขึ้นบนร่างของเขา ในความมืดมิดเบื้องหลัง เขารู้สึกถึงบางสิ่ง—เป็นเส้นทางเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่หลังหินก้อนใหญ่

"ที่นั่น!" คริสลืมตาขึ้นแล้วชี้ไปที่ผนังหินด้านขวา ซึ่งดูเหมือนเป็นหินที่ธรรมดา "หลังหินนั้นมีทาง"

เลียมไม่ลังเล เขาใช้พลังทั้งหมดทุบลงบนก้อนหินด้วยหมัดอันแข็งแกร่ง หินแตกกระจายออกไปเผยให้เห็นทางเดินแคบ ๆ ที่นำไปสู่ภายนอก

"ไปกันเถอะ!" คริสคว้ามือเลียมแล้วลากเขาเข้าไปในทางเดิน

ขณะที่พวกเขากำลังไต่ขึ้นไปตามทางแคบ ๆ คริสรู้สึกลึกลับ
บางอย่างติดอยู่ใต้รองเท้า เขาก้มมองและพบจิ้งหรีดสีดำนี้อยู่
คล้ายมังกรเล็ก ๆ มันดูเก่าแก่มาก มีรอยขีดข่วนและสนิมติดอยู่
ตามขอบ

"นี่มัน..." คริสหยิบมันขึ้นมา "ดูเหมือนของนายเลย"

เลียมมองมันอย่างตกตะลึง "นี่คือจิ้งหรีดของฉัน... มันหายไปตั้งแต่
สงครามมังกรเมื่อหลายร้อยปีก่อน มันควรจะถูกทำลายไปแล้ว"

"บางทีมันอาจไม่ถูกทำลาย" คริสยิ้ม "บางทีมันอาจรอให้เราพบ
มันที่นี่"

ด้านหลังพวกเขาเสียงของอัสวินกระดุกดังโกลั้เข้ามาทุกที เลียม
ไม่รอช้า ดึงคริสให้รีบเดินต่อไป

หลังจากปีนขึ้นไปอีกสิบนาที พวกเขาก็พบประตูเหล็กบานหนึ่ง
ที่ปลายทาง คริสผลักมันออกไปและแสงแดดยามเย็นก็สาดส่อง
เข้ามา พวกเขาออกมาที่โหล่เขาด้านหลังเหมือง ห่างจากปาก
ทางเข้าไปเกือบกิโลเมตร

"เรารอดมาได้" คริสหอบหายใจ "แต่มันยังไม่จบ ใช่ไหม?"

เลียมยื่นมองพระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า สีส้มแดงของท้องฟ้าสะท้อนในดวงตาสีเขียวของเขา "ยังไม่จบ" เขาพูดเบา ๆ "แต่ที่นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น"

เขาหันมามองคริส มือหนาจับมือของคนรักไว้แน่น "เราจะไปที่หอคอยสีดำแห่งงูพิษกัน เราจะเอาแก้วมังกรคืนมา แล้วเราจะทำลายภาคนี้นี้ให้ราบคาบไปเลย"

คริสตอบกลับด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น "แล้วเราจะไปด้วยกัน"

ลมเย็นพัดผ่านไหล่เขา พัดพาเมฆสีเทาที่บ่งบอกว่าพายุกำลังจะมา ทั้งคู่นอนอยู่บนขอบเหมืองเก่า มองไปยังทิศทางที่หอคอยสีดำตั้งอยู่—แม้จะอยู่ไกลหลายร้อยไมล์ แต่คริสก็รู้สึกถึงแรงดึงดูดจากที่นั่น เหมือนกับว่าพลังมังกรในตัวเขากำลังเรียกร้องให้ไปถึงจุดหมาย

การเดินทางของพวกเขาเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นจริง ๆ

บทที่ 3

พันธนาการแห่งสายเลือด

พันธนาการแห่งสายเลือด

เสียงฝีเท้าดังก้องกังวานมาจากทุกทิศทาง ดวงตาหลายสิบคู่
เปล่งประกายสีแดงวาวขึ้นในความมืดราวกับฝูงหมาป่าที่หิวโหย
คริสสัมผัสได้ถึงกลิ่นคาวเลือดและความชั่วร้ายที่แผ่ซ่านไปทั่ว

"พวกมันไม่ใช่มนุษย์" คริสกระซิบ พลังดั่งมิดสันมังกรออกจาก
ฝัก ตัวมิดสันสะเทือนเล็กน้อยเมื่อสัมผัสกับพลังมิด

"เป็นลูกสมุนของภาคีที่ถูกเสริมพลังด้วยเลือดสัตว์อสูร" เลียม
อธิบายด้วยเสียงต่ำ "ระวังตัวไว้ พวกมันแข็งแกร่งและว่องไว"

ไม่ทันขาดคำ ร่างเงาดำก็พุ่งเข้าโจมตีจากทุกทิศทาง เลียมบิด
ป้อมอย่างรวดเร็ว พลังมังกรในตัวเขาปะทุขึ้นเป็นแสงสีเขียวจาง
ๆ รอบกาย เขาต่อสู้ด้วยความแม่นยำและทรงพลัง ขณะที่คริส
เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว มิดสันมังกรในมือวาดผ่านอากาศเป็น
ประกายสีทองวาว

การต่อสู้เดือดขึ้นทุกขณะ ศัตรูมีจำนวนมากกว่าที่คิด แต่ละตัว
แข็งแกร่งราวกับสัตว์ร้ายที่ถูกฝึกมาอย่างดี เลียมใช้พลังมังกร
ผลักและปกป้อง ขณะที่คริสใช้ความว่องไวหลบหลีกและโจมตี

กลับ

"มิดนั้น... เจ้าเป็นผู้สืบทอดจริง ๆ" เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง ทำให้คริสหันไปมอง

ชายร่างสูงในชุดคลุมสีดำสนิทก้าวออกมาจากเงามืด ดวงตาสีแดงกำจ้องเขม็งไปที่คริส ใบหน้าครึ่งหนึ่งถูกปกปิดด้วยหน้ากากโลหะ ตราสัญลักษณ์งูพิษประทับอยู่บนหน้าอก

"ผู้นำของพวกมัน..." เลียมหรีตา

"ข้าคือวาลกัส ผู้นำลำดับที่สามแห่งภาคิงพิช" ชายคนนั้นแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน "และข้ารู้จักเจ้าดี เจ้าชายมังกรผู้ทรยศเผ่าพันธุ์ของตนเองเพื่อมนุษย์"

"เจ้าไม่รู้จักอะไรทั้งนั้น" เลียมตอบกลับอย่างเย็นชา

"ข้ารู้มากกว่าที่เจ้าคิด" วาลกัสหัวเราะ "ข้ารู้ว่าแก้มังกรไม่ได้ถูกทำลาย ข้ารู้ว่ามันถูกผนึกไว้ในเหมืองนี้เมื่อหลายศตวรรษก่อน และข้ารู้ว่า... เลือดของผู้สืบทอดเท่านั้นที่จะทำลายผนึกได้"

ดวงตาสีแดงของวาลกัสเลื่อนไปจับที่คริส เขายิ้มเหี้ยม "ขอบใจที่พา 'กยูงแจ' มาส่งถึงที่"

"คริส ระวัง!" เลียมร้องเตือน

แต่เข้าไป ชายชุดดำหลายคนพุ่งเข้ามารุมจับคริสจากทุกด้าน เลียมพยายามฝ่าเข้าไปช่วย แต่กลับถูกวาลกัสขวางไว้ด้วยพลังมืดมหาศาล

"ปล่อยเขา!" เลียมคำราม พลังมังกรปะทุขึ้นอย่างรุนแรง แสงสีเขียวสว่างจ้าจนศัตรูที่อยู่ใกล้ต้องถอยหนี

วาลกัสเพียงยิ้ม "พลังของเจ้าช่างงดงามนัก แต่เจ้ารู้ไหมว่า... พลังเดียวกันนี้เคยถูกใช้สังหารเผ่าพันธุ์ของเจ้าเองมาก่อน?"

คำพูดนั้นทำให้เลียมชะงักชั่วขณะ เพียงพอที่วาลกัสจะปล่อยพลังมืดเข้าโจมตีเต็มแรง เลียมปลิวกระเด็นไปกระแทกผนังหิน หินแตกกระจาย

"เลียม!" คริสร้องลั่น พยายามดิ้นหลุดจากการจับกุม แต่เหล่า

ลูกสมุนกลับยิ่งรัดแน่นขึ้น

"เจ้าไม่ต้องห่วงเขา" วาลกัสเดินเข้ามาใกล้คริส "เพราะเจ้า
ต่างหากที่จะต้องห่วงตัวเอง"

ทันใดนั้น เขาก็ใช้อาวุธคมกริดที่แขนของคริส เลือดสีแดงที่มี
ประกายทองเจือปนไหลซึมออกมา วาลกัสใช้ขวดแก้วเล็ก ๆ
รองรับมันไว้ ดวงตาเป็นประกายพึงพอใจ

"เลือดของผู้สืบทอด... ในที่สุดเราก็ได้มันมา" เขาพึมพำ "ด้วย
สิ่งนี้ เราจะเปิดผนึกแก้วมังกร และนำพายุคใหม่มาสู่โลกนี้ได้"

"ทำไม... ทำไมพวกเจ้าถึงต้องการมัน?" คริสถามเสียงหอบ

"พลังของแก้วมังกรสามารถควบคุมได้ทุกสรรพสิ่งที่มีเลือด
มังกร" วาลกัสตอบ "รวมถึงตัวเจ้าชายมังกรเองด้วย"

เลียมที่ยันตัวลุกขึ้นได้แล้วได้ยื่นคำนั้นพอดี ดวงตาเบิกกว้าง
ด้วยความตกใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นความโกรธแค้นที่เดือดพล่าน

"เจ้าจะไม่มีวันแตะต้องเขา"

เสียงคำรามก้องกังวาล ตามด้วยการระเบิดพลังมหาศาลจากร่างของเลียม เกล็ดมังกรสีเขียวปรากฏขึ้นบนผิวน้ำ ดวงตาสีเขียวกลายเป็นสีทองสว่าง ร่างของเขาเปล่งแสงราวกับดวงอาทิตย์ในความมืด

วาลกัสหัวเราะ "ข้ารอสิ่งนี้มานานนัก เจ้าชายมังกรกับพลังเต็มรูปแบบของเขา!"

แต่ก่อนที่วาลกัสจะได้ตอบโต้ เลียมก็พุ่งเข้าใส่ด้วยความเร็วเหนือมนุษย์ เกิดการปะทะกันอย่างรุนแรง คลื่นพลังกระจายออกไปรอบทิศทางจนผนังเหมืองสั่นสะเทือน

ท่ามกลางความโกลาหล คริสใช้โอกาสที่ผู้คุมเผลอหลุดจากการจับกุม ใช้มีดสั้นมังกรแทงทะลุแขนของลูกสมุนคนหนึ่ง ก่อนจะหลบออกมา

"เลียม!" คริสวิ่งเข้าไปหาคนรักที่กำลังต่อสู้กับวาลกัส
"คริส ออกไปก่อน!" เลียมตะโกน

"ไม่... ฉันจะไม่ทิ้งนาย!"

วาลกัสนับโอกาสเมื่อเลี่ยมเสียสมาธิเพียงเสี้ยววินาที เขาปล่อยพลังมืดอัดเข้าใส่เต็มข้อ เลี่ยมปลิวกระเด็นไปทางคริส ทั้งคู่กลิ้งตกไปตามพื้นหิน

"น่ารักดี" วาลกัสดิ้นเข้ามาช้า ๆ "ความรักของพวกเขาเจ้า... แต่ความรักมันก็เป็นแค่จุดอ่อนที่ดีที่สุด"

เขาซุกขวดเลือดของคริสขึ้น "และตอนนี้ ด้วยเลือดนี้ ข้าจะได้แก้วมังกร แล้วหลังจากนั้น... ทั้งเจ้าชายมังกรและผู้สืบทอดของเขาก็จะกลายเป็นเพียงหุ่นเชิดของภาคีตลอดกาล"

ยังไม่ทันที่วาลกัสนจะเดินจากไป เสียงคำรามอันทรงพลังก็ดังขึ้นจากปากทางด้านหลัง เลี่ยมลุกขึ้นยืน ร่างกายของเขาปกคลุมด้วยเกล็ดมังกรสีเขียวแวววาว ปีกขนาดใหญ่กางออกเต็มความกว้างของอุโมงค์

"ถ้าเจ้าคิดว่าเลือดเพียงหยดเดียวจะควบคุมข้าได้..." น้ำเสียงของเลี่ยมดังก้องราวกับเสียงจากเบื้องบน "เจ้าก็ยังไม่รู้จักข้าดีพอ"

วาลกัสนหันกลับมา ยิ้มเยาะ "เราจะรู้กันหรือไม่ช้า"

ทันใดนั้นเอง อุโมงค์ก็เริ่มสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง หินเริ่มถล่มลงมาจากเพดาน วาลกัสนวยโอกาสในความโกลาหลหายตัวไปกับลูกสมุนที่เหลือ หิ้งไว้เพียงเสียงหัวเราะสะท้อนกังวาน

"พาเขาออกไป!" เลียมตะโกนบอกคริส ก่อนจะใช้พลังของเขา ค้ำยันเพดานไม่ให้ถล่ม

คริสพุงร่างที่บาดเจ็บของเลียมไว้ ทั้งสองวิ่งฝ่าเศษหินที่ร่วงหล่นออกจากเหมือง กระทั่งแสงสุดท้ายของพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า พวกเขาจึงพ้นออกมาจากปากเหมืองได้อย่างปลอดภัย

"คริส... นายปลอดภัยดีไหม?" เลียมถามเสียงหอบ เกล็ดมังกรค่อย ๆ หายไป ร่างกายกลับคืนสู่สภาพเดิม

"ฉันต่างหากที่ควรถามนาย" คริสตรวจดูบาดแผลของเลียม ก่อนจะขบหน้าลงกับอกของเขา "ฉันคิดว่าเราจะตายในนั้น"

เลียมกอดคริสไว้แน่น "ฉันไม่ปล่อยให้เป็นแบบนี้หรอก"

"แต่ตอนนี้... พวกมันได้เลือดของฉันไปแล้ว" คริสเอ่ยเสียงสั่น "ถ้าพวกมันใช้มันเปิดผนึกแก้วมังกรได้จริง ๆ..."

"เราจะไปเอามันกลับคืนมา ก่อนที่มันจะสายเกินไป" เลียมเขย
คางคริสขึ้นมอง "เราจะไม่หนีอีกแล้ว คริส ครึ่งนี้เราจะสู้"

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของสงครามครั้งใหม่ ที่ทั้งสองไม่อาจ
หลีกเลี่ยงได้อีกต่อไป

คริสและเลียมยืนอยู่ที่ปากเหมืองเก่า ท่ามกลางซากปรักหักพังที่
เพิ่งกล่มลงมา ฝุ่นหินยังคงลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ กลิ่นของดินชื้น
และโลหะผสมกับกลิ่นคาวเลือดจากบาดแผลของพวกเขา พระ
อาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีครามเข้ม เต็ม
ไปด้วยดวงดาวที่ส่องประกายเย็นเยียบ

คริสรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่แขนของเขา—บาดแผลจากมีดของ
วาลกัสที่กรีดเก็บเลือดของเขาไป มันไม่ใช่บาดแผลธรรมดา มี
พลังงานสีดำแผ่ฐานอยู่รอบขอบแผล ทำให้มันไม่หายสนิท
เหมือนบาดแผลทั่วไปที่เลือดมังกรในตัวเขาควรจะรักษาได้

"แผลของนาย..." เลียมก้มลงมองด้วยความกังวล "มันเต็มไปด้วยพิษของภาคี"

"ฉันรู้" คริสตอบแม้จะเจ็บ "แต่มันคงไม่ตายหรอก ฉันยังแข็งแรง

พอ "

เลียมถอนหายใจอย่างโล่งอกเล็กน้อย "นายนี้มันตื้อด้านจริง ๆ"
เขาพุงคริสให้ลุกขึ้นเดินไปที่รถกระบะที่จอดอยู่ห่างออกไป
"เราต้องกลับไปที่กระท่อมก่อน แล้วค่อยวางแผนกันใหม่"

ระหว่างทางกลับ เลียมขับรถด้วยความเร็วแต่ระมัดระวัง คริสนั่ง
นิ่งอยู่ในที่นั่งข้าง ๆ มือกดบริเวณแปลที่ถูกรีด บาดแผลยังคง
เจ็บแปลบทุกครั้งทีรถกระแทก แต่อาการเจ็บทางกายนั้นไม่
เท่ากับความรู้สึกปวดในใจ—เขาปล่อยให้ศัตรูได้เลือดของเขา
ไปแล้ว

"นายคิดว่าพวกมันจะใช้เลือดของฉันเปิดผนึกแก้วมังกรได้จริง
ไหม?" คริสเอ่ยถามเมื่อความเงียบเริ่มอัดอัดเกินไป

เลียมชะลอความเร็วลงเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องถนนเบื้องหน้า
"มันเป็นไปได้" เขาตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม "แต่การเปิดผนึก
แก้วมังกรไม่ใช่แค่เรื่องของเลือดเพียงอย่างเดียว มันต้องมี
พิธีกรรมที่ซับซ้อน คำอธิษฐานโบราณ สถานที่เฉพาะ และที่
สำคัญที่สุดคือ... เวลา"

"เวลาเท่าไร?"

"อย่างน้อยเจ็ดวัน" เลียมตอบ "ในแต่ละวันต้องทำพิธีกรรมย่อย ๆ เพื่อค่อย ๆ สลายผนึกที่ละชั้น ถ้าขาดขั้นตอนใดไปหรือทำผิดลำดับ ผนึกจะแข็งแกร่งขึ้นและอาจทำลายผู้ที่พยายามเปิดมันได้"

คริสทอนหายใจด้วยความโล่งอกเล็กน้อย "งั้นเรายังมีเวลา"

"ใช่" เลียมพยักหน้า "แต่เราจะใช้มันอย่างชาญฉลาด พวกมันมีข้อได้เปรียบด้วยเลือดของนายแล้ว เราต้องหาทางได้เปรียบกลับมา"

รถแล่นผ่านป่าสนทึบ หมอกยามค่ำเริ่มแผ่ปกคลุมไปทั่ว แสงไฟหน้ารถส่องตัดผ่านความมืดมิด สร้างเงายาวเหยียดของต้นไม้ที่ดูเหมือนมือยักษ์กำลึงโบกไม้โบกมือเรียก

เมื่อถึงกระท่อมริมทะเลสาบสุฟิเรีย เวลาล่วงเลยเข้าสู่ช่วงดึกของคืนวันนั้นแล้ว ทะเลสาบสงบนิ่ง ฝิวน้ำสะท้อนแสงจันทร์เป็นทางยาวสีเงิน แต่อากาศกลับไม่สงบสุขเหมือนที่เคยเป็น

คริสนั่งลงบนโซฟาหน้าเตาผิง ปล่อยให้เลียมทำความสะอาดและ
พันแผลให้เขาอย่างประณีต ทุกครั้งที่ผ้าพันแผลสัมผัสกับ
บาดแผล คริสจะรู้สึกถึงความเย็นเยียบที่แผ่ซ่านเข้าไปในกระดูก

"พิษนี้รุนแรงมาก" เลียมพึมพำ "ฉันต้องใช้เวทมนตร์รักษาของ
มังกรเพื่อชะลอการแพร่กระจายของมัน"

"มันจะอันตรายถึงชีวิตไหม?"

"ไม่ถึงตาย" เลียมตอบ "แต่มันจะทำให้พลังของนายอ่อนแอลง
และทำให้การรักษาเป็นไปได้ยากขึ้น ภาควิชาพิษชนิดนี้เพื่อ
ควบคุมเหยื่อของพวกมัน—ไม่ให้ตาย แต่ให้อ่อนแอพอที่จะถูก
จัดการได้อย่างง่ายดาย"

คริสกำหมัดแน่น "พวกมันต้องการให้ฉันมีชีวิตอยู่ ใช่ไหม?
เพราะพวกมันต้องการเลือดของฉันอีก"

เลียมเงยไปครู่หนึ่ง เขายกมือขึ้นลูบแก้มของคริสอย่าง
อ่อนโยน "ใช่ พวกมันอาจต้องการเลือดของนายเพิ่มเติมใน
ระหว่างพิธีกรรม" เขาหยุดชั่วคราว "ฉันจะไม่ปล่อยให้พวกมัน
แต่ต้องนายอีก คริส ฉันสาบาน"

"ฉันรู้" คริสเอนศิริชะพิงฝ่ามือของเลียม "แต่นายก็ไม่สามารถปกป้องฉันตลอดเวลาได้ เราต้องเผชิญหน้ากับพวกมันในที่สุด"

เลียมถอนหายใจยาว เขารู้ว่าคริสพูดถูก การหลบหนีไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไป ภาคิงพิชรูที่อยู่ของพวกเขาก็แล้ว และพวกมันจะตามล่าพวกเขาจนกว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

"มีบางอย่างที่ฉันต้องบอกนาย คริส" เลียมเริ่มต้นด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

คริสเงยหน้าขึ้นมองเขา "อะไร?"

"เกี่ยวกับแก้วมังกร... และเกี่ยวกับสายเลือดของนาย" เลียมนั่งลงช้า ๆ คริส มียังคงกุมมือของคนรักไว้แน่น "ฉันบอกนายไปแล้วว่าฉันคิดว่านายเป็นทายาทของโลกา แต่มันซับซ้อนกว่านั้นมาก"

"ซับซ้อนยังไง?"

"โลกาไม่ใช่แค่ผู้พิทักษ์ที่สละชีวิตเพื่อผืนภพล้างชั่วร้าย" เลียมกล่าว "โลกาคือผู้ที่สร้างพันธะระหว่างมังกรและมนุษย์ครั้งแรก"

เขาคือผู้ที่มอบความสามารถให้มนุษย์บางคนรับเลือดมังกรเข้าไปในตัวได้อย่างสมบูรณ์ โดยไม่ถูกเผาผลาญจากภายใน"

คริสเบิกตากว้าง "นั่นหมายความว่า... ฉันไม่ได้กลายเป็นแบบนี้โดยบังเอิญ?"

"ถูกต้อง" เลียมพยักหน้า "ทายาทของโลกาจะเกิดมาในทุก ๆ ร้อยปี พวกเขาจะมีเครื่องหมายพิเศษบางอย่างที่บ่งบอกตัวตน และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม—เมื่อโลกต้องการผู้พิทักษ์อีกครั้ง—พลังของพวกเขาจะตื่นขึ้น"

คริสนั่งนิ่งอยู่นาน ความคิดของเขาหมุนวนไปมา เขาเติบโตขึ้นมาในฐานะเด็กกำพร้าธรรมดา ๆ ไม่เคยรู้ว่าตัวเองมีความพิเศษอะไรเลย เขาใช้ชีวิตอย่างสงบสุขในฐานะนักศึกษาแพทย์ และต่อมาเป็นนักประวัติศาสตร์การแพทย์ เขาค้นพบความรักของเขากับเลียมโดยบังเอิญหรือโชคชะตา? ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขาถูกกำหนดไว้แล้วหรือไม่?

"แล้วเครื่องหมายของฉันคืออะไร?" คริสถามในที่สุด

เลียมยกมือขึ้นแตะที่หน้าอกของคริสตรงบริเวณหัวใจ "ตรงนี้"

เขากล่าว "มันเป็นสัญลักษณ์ที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แต่ฉันเห็นมันได้เมื่อเราใช้พลังร่วมกัน มันคือรูปมังกรขดตัวล้อมรอบดวงอาทิตย์—ตราของโลกา"

คริสสัมผัสที่หน้าอกของตัวเอง รู้สึกถึงความอบอุ่นแผ่เบาภายใต้ปลายนิ้ว "ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลย"

"เพราะมันจะปรากฏให้เห็นเฉพาะเมื่อพลังของเจ้าตื่นเต็มที่เท่านั้น" เลียมตอบ "แต่ตอนนี้... หลังจากที่เราเชื่อมต่อกันในเหมือง มันเริ่มปรากฏให้ฉันเห็นได้"

คริสเฝ้ามองไปอีกครั้ง เขารู้สึกถึงการอันหนักอึ้งที่เพ่งถูกวางลงบนไหล่ของเขา—เขาไม่ใช่แค่ผู้ที่ได้รับเลือดมังกรโดยบังเอิญอีกต่อไป แต่เขาเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ใหญ่กว่าที่เขาจินตนาการไว้

"ถ้ามันเป็นทายาทของโลกา" คริสเอ่ยขึ้น "แล้วมันสามารถทำอะไรได้บ้าง?"

เลียมยิ้ม "นายสามารถทำได้มากกว่าที่นายคิด พลังของโลกาไม่ได้ถูกจำกัดแค่การรักษาหรือพลังกายภาพ มันคือพลังของจิต

วิญญาณ—การเชื่อมต่อกับทุกสิ่งที่มีชีวิต กับธรรมชาติ กับเวลา และที่สำคัญที่สุดคือ... การสร้างความสมดุล"

"ความสมดุล?"

"ใช่" เลียมตอบ "โลกาคือผู้รักษาสสมดุลระหว่างความมืดและความสว่าง ระหว่างพลังของมังกรและพลังของมนุษย์ ถ้าแก้วมังกรตกไปอยู่ในมือของภาคี พวกมันจะทำลายสมดุลนั้น พวกมันจะใช้พลังของแก้วมังกรเพื่อครอบครองทั้งสองเผ่าพันธุ์และสร้างระบอบการปกครองที่โหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์"

คริสนิกถึงวาลกัส—ดวงตาสีแดงกำ เสียงหัวเราะเยาะเย้ย และวิธีที่เขาจ้องมองคริสราวกับว่าเขาเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งที่จะถูกใช้แล้วทิ้ง

"เราไม่สามารถปล่อยให้มันเกิดขึ้นได้" คริสกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น

"ไม่" เลียมเห็นด้วย "เราจะไม่ปล่อยให้มันเกิดขึ้น"

คืนนั้น ทั้งคู่นอนกอดกันอยู่บนเตียง แม้จะเหน็ดเหนื่อยจากการต่อสู้ แต่ไม่มีใครสามารถหลับได้สนิท ความคิดและความกังวลยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของทั้งสอง

คริสพลิกตัวหันมามองใบหน้าของเลียมในความมืด แสงจันทร์ส่องผ่านหน้าต่างเป็นเส้นบาง ๆ และลงบนใบหน้าหล่อเหลาของคนรัก ทำให้เห็นถึงความเครียดที่ซุกซ่อนอยู่ใต้ความสงบภายนอก

"เลียม" คริสกระซิบ "นายกลัวไหม?"

เลียมลืมหันตาคืน ดวงตาสีเขียวของเขาเป็นประกายในความมืด "กลัว?" เขาคิดครู่หนึ่ง "ฉันกลัวที่จะสูญเสียนายมากกว่าอะไรทั้งนั้น"

"แต่เราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า" คริสกล่าว "เราไม่รู้ว่าภาคมีอะไรรอเราอยู่ เราไม่รู้ว่าเราจะผ่านมันไปได้ไหม..."

เลียมพลิกตัวมาหาคริส มือใหญ่กุมมือของคนรักไว้ "สิ่งที่ฉันรู้คือ ฉันจะไม่ยอมแพ้ ฉันจะต่อสู้เพื่อนาย ฉันจะต่อสู้เพื่ออนาคตของเรา ฉันจะทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อปกป้องนาย คริส แม้ว่ามัน

จะหมายถึงการเผชิญหน้ากับทุกสิ่งในโลกนี้ก็ตาม"

คริสรู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านจากมือของเลียม มันทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้น "ฉันก็เหมือนกัน" เขาตอบ "ฉันจะไม่ยอมให้นายต่อสู้คนเดียว เราจะทำมันด้วยกัน"

เลียมโน้มตัวลงมาจูบหน้าผากของคริสอย่างอ่อนโยน "พักผ่อนก่อนเถอะ พรุ่งนี้เราจะเริ่มวางแผน"

คริสหลับตาลง แม้ความกังวลยังคงอยู่ แต่การมีเลียมอยู่ข้าง ๆ ทำให้เขารู้สึกปลอดภัยขึ้น ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาตลอดทั้งวันเริ่มแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย และในที่สุดเขาก็หลับไปในอ้อมกอดของคนรัก

เช้าวันต่อมา คริสตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกแปลก ๆ—ความร้อนแผ่วเบาไหลเวียนอยู่ใต้ผิวหนังของเขา แต่มันไม่ใช่ความเจ็บปวดเหมือนครั้งก่อน มันเป็นพลังงานที่กำลังเคลื่อนไหว

เขาลุกขึ้นเดินไปที่กระจกและเปลือยเสื้อออก สิ่งที่เขาเห็นทำให้เขา

ต้องเบิกตากว้าง—บนหน้าอกของเขาเห็นหัวใจ มีรอยสลักสีทองเรืองแสงอ่อน ๆ เป็นรูปมังกรขดตัวล้อมรอบดวงอาทิตย์ มันไม่ใช่รอยสักที่ถูกสร้างขึ้นจากหมึก แต่มันดูราวกับถูกจารึกด้วยไฟ

"นายเห็นมันแล้วเหรอ?" เสียงของเลียมดังมาจากทางเข้าห้อง คริสหันไปเห็นเขายืนฟังกรอบประตูด้วยสีหน้ายินดี

"นี่คือตราของโลก?" คริสถาม

"ใช่" เลียมเดินเข้ามาใกล้ ปลายนิ้วแตะเบา ๆ ที่รอยสลักนั้น "มันกำลังตื่นขึ้น คริส พลังของนายกำลังเติบโต"

คริสมองรอยสลักในกระจกอีกครั้ง "แล้วนี่หมายความว่าไง?"

"หมายความว่านายพร้อมที่จะเรียนรู้" เลียมตอบ "นายพร้อมที่จะรู้จักพลังของตัวเองอย่างแท้จริง"

ตลอดช่วงเช้าของวันนั้น เลียมสอนคริสเกี่ยวกับการควบคุมพลังงานภายในของเขา—วิธีที่จะรับรู้ถึงพลังที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือด วิธีที่จะดึงมันออกมาใช้ และวิธีที่จะสร้างสมดุลระหว่าง

พลังมังกรกับความเป็นมนุษย์ของเขา

คริสเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วราวกับว่าความรู้นี้ถูกฝังอยู่ในสายเลือดของเขารอคอยเพียงการปลุกขึ้นมา เขาสามารถสร้างแสงสีทองที่ปลายนิ้วได้ในเวลาไม่ถึงชั่วโมง และสามารถรับรู้ถึงสิ่งมีชีวิตที่อยู่รอบกระหอบได้ไกลถึงหนึ่งกิโลเมตร

"นายเป็นผู้เรียนที่เก่งที่สุดที่ฉันเคยสอน" เลียมกล่าวด้วยความชื่นชม

"บางทีมันอาจจะเป็นเพราะเลือด" คริสยิ้ม "หรือเพราะครูที่เก่ง"

เลียมหัวเราะเบา ๆ "มาทดสอบกันหน่อยดีกว่า" เขายกมือขึ้นและปล่อยพลังมังกรออกมาเป็นลูกพลังงานสีเขียวนาฬิก

คริสยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของห้อง หลับตาลงแล้วยื่นมือออกไปข้างหน้า ลูกพลังงานสีทองผุดขึ้นจากฝ่ามือของเขา มันไม่ใหญ่นัก แต่สว่างและบริสุทธิ์

"พยายามเปลี่ยนรูปร่างของมัน" เลียมแนะนำ "นึกถึงสิ่งที่เจ้าเห็นในใจ"

คริสจินตนาการถึงรูปมังกรที่เขาเคยเห็นบนแผนที่ ลูกพลังงานสีทองในมือของเขาค่อย ๆ เปลี่ยนรูปร่างเป็นมังกรตัวน้อยที่บินวนไปรอบ ๆ ฝ่ามือของเขา

เลียมมองด้วยความตะลึง "นี่มัน... ไม่น่าเชื่อ นายทำได้ในเวลาแค่ครึ่งวัน"

"มันรู้สึก... เป็นธรรมชาติ" คริสตอบ ปลอยให้มังกรพลังงานทองบินไปรอบห้องก่อนจะสลายไป "เหมือนกับว่าฉันทำแบบนี้มาแล้วหลายครั้ง"

"เพราะเจ้าเคยทำมาแล้ว" เลียมตอบ "ในชาติก่อน หายาของโลกาทุกคนมีพลังแบบนี้ มันส่งผ่านมาทางสายเลือด"

คริสหยุดคิดครู่หนึ่ง "แล้วหายาคนอื่น ๆ ละ? พวกเขาเป็นยังไง?"

เลียมส่ายหน้ามองลงเล็กน้อย "ส่วนใหญ่ถูกฆ่าโดยภาชีหรือผู้ที่ต้องการพลังของพวกเขา มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ และ... ไม่มีใครที่มีความสามารถเท่าเจ้าเลย คริส นายพิเศษกว่าที่นายคิด"

คริสรู้สึกถึงน้ำหนักของคำพูดนั้น เขาพิเศษ... เขาเป็นทายาทของมังกรโลกา เขาคือผู้ที่ถูกกำหนดให้ปกป้องความสมดุลระหว่างเผ่าพันธุ์ แต่ทั้งหมดนี้ยังฟังดูไม่สมจริงสำหรับเขา—เขายังคงเป็นคริสคนเดิมที่รักการอ่านหนังสือและใช้ชีวิตเรียบง่ายริมทะเลสาบ

"ฉันไม่รู้ว่าคุณพร้อมหรือยัง" คริสสารภาพ

"ไม่มีใครพร้อมสำหรับบางสิ่งจนกว่าจะต้องเผชิญหน้ากับมัน"
เลียมตอบ "แต่นายไม่ต้องทำคนเดียว ฉันจะอยู่ข้างนายเสมอ"

เวลาผ่านไปสามวันนับตั้งแต่การเผชิญหน้าในเหมือง คริสฝึกฝนพลังของตัวเองอย่างต่อเนื่อง แต่ทุกวันเขาก้าวหน้ามากขึ้น เรียนรู้ที่จะควบคุมพลังงานไม่ให้ระเบิดออกมาโดยไม่ตั้งใจ และเรียนรู้ที่จะใช้มันเพื่อป้องกันตัวเอง

แต่ในคืนที่สาม ทุกอย่างเปลี่ยนไป

คริสตื่นขึ้นมาอย่างกะทันหันในเวลาเที่ยงคืน เขารู้สึกถึงความ

ร้อนวาบขึ้นที่หน้าอกของเขา ตราของโลกาเรืองแสงสีทองสว่าง
จ้ำขึ้นมาจนแทบจะมองเห็นผ่านเสื้อผ้า

"คริส?" เลียมตื่นขึ้นมาทันทีเมื่อรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงของ
พลังงานรอบตัว "เกิดอะไรขึ้น?"

"ฉันไม่รู้..." คริสพยายามควบคุมมันแต่ไม่สำเร็จ "มันกำลัง
รุนแรงขึ้น ฉันรู้สึกถึงบางอย่าง... มันกำลังเรียกฉัน"

แล้วทันใดนั้น ภาพนิมิตก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตาทั้งสองอีก
ครั้ง—หอคอยสีดำบนหน้าผา ฟ้าผ่าสายฟ้า และบนยอดหอคอย
วาลกัสยืนอยู่พร้อมกับขวดเลือดของคริสในมือ และตรงหน้ามี
แท่นหินที่สลักด้วยอักขระโบราณ และบนแท่นนั้น... แก้วมังกร!

"พวกมันกำลังเริ่มพิธีกรรม" เลียมกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

ในนิมิต วาลกัสหันมามองตรงที่คริสกำลังมอง ริมฝีปากขยับเป็น
คำพูดที่ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

"เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถหลบหนีไปได้เหรอ หายาของโลกา? เจ้า
คิดว่าเจ้าสามารถปกป้องสิ่งที่เจ้ารักไว้ได้? มาหาข้าที่หอคอย

แห่งงูพิษ หากเจ้ามีความกล้าพอ... หรือไม่เช่นนั้น ข้าจะใช้เลือด
ของเจ้าเพื่อควบคุมทุกสิ่งที่คุณรักให้กลายเป็นหุ่นเชิดของข้า"

นิมิตจางหายไป คริสนั่งหอบหายใจ เหงื่อไหลซึมเต็มหน้าผาก

"เราต้องไป" คริสกล่าว "ตอนนี้เลย"

เลียมมองเขาด้วยความกังวล "นายยังไม่พร้อม คริส"

"ฉันพร้อมหรือไม่พร้อมก็ไม่สำคัญ" คริสตอบด้วยความมุ่งมั่น
"ถ้าเราไม่ไป พวกมันจะทำพิธีกรรมสำเร็จ และหลังจากนั้นทุก
อย่างจะสายเกินไป นายบอกเองว่าต้องใช้เวลาเจ็ดวัน... เราผ่านไป
สามวันแล้ว เรามีเวลาแค่สี่วันเท่านั้น"

เลียมรู้ว่าคริสพูดถูก แต่ส่วนหนึ่งของเขายังคงต้องการ
ปกป้องคริสจากอันตรายนี้ เขาเงยบอยู่ครู่หนึ่ง พิจารณา
ทางเลือกทั้งหมด—หลบหนี, ต่อสู้, หาพันธมิตร, หรือหาทางอื่น
ที่จะหยุดภาคีโดยไม่ต้องเสี่ยงชีวิตของคนรัก

แต่ไม่มีทางเลือกไหนดีไปกว่าการเผชิญหน้า

"ไปกันเถอะ" เสียมตัดสินใจในที่สุด "แต่เราจะทำตามแผนของ
นั้น เราจะไม่บุกเข้าไปโดยไม่เตรียมการ เราจะต้องใช้ทุกอย่างที่
เรามี—อาวุธ เครื่องราง และที่สำคัญที่สุดคือความสามารถใหม่
ของนาย"

คริสพยักหน้า "ตกลง เราจะทำตามแผนของนาย"

พวกเขาใช้เวลาที่เหลือของคืนนั้นเตรียมตัว เก็บข้าวของที่
จะต้องใช้ในการเดินทาง เสียมหยิบเครื่องรางและอาวุธโบราณ
ออกมาจากห้องลับใต้กระหม่อม คริสฝึกซ้อมการควบคุมพลังจน
รู้สึกมั่นใจมากขึ้น

เมื่อพระอาทิตย์เริ่มขึ้นบนขอบฟ้า ทั้งคู่ก็ออกเดินทางอีกครั้ง ครั่ง
นี้พวกเขาไม่ได้กลับไปเหมืองเก่า แต่กำลังมุ่งหน้าไปทาง
ตะวันออก—ไปสู่หอคอยสีดำที่ตั้งอยู่บนเทือกเขาคาร์เพเทียนใน
โรมาเนีย

การเดินทางครั้งนี้จะยาวนานและเต็มไปด้วยอันตราย แต่คริสและ
เสียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมันด้วยกัน

ระหว่างทาง เลียมเล่าเรื่องราวในอดีตให้คริสฟังมากขึ้น—
เกี่ยวกับสงครามระหว่างมังกรและภาคีงูพิษเมื่อหลายศตวรรษ
ก่อน เกี่ยวกับความพ่ายแพ้ของภาคีและการสร้างผนึกที่ใช้แก้ว
มังกรเป็นศูนย์กลาง เกี่ยวกับการตายของโลกาและการสละชีวิต
ของเขาเพื่อปกป้องมนุษยชาติ

"โลกาเป็นคนที่กล้าหาญที่สุดที่ฉันเคยรู้จัก" เลียมกล่าว "เขารู้
ว่าเขากำลังจะตาย แต่เขาก็เลือกที่จะตายเพื่อสิ่งที่ดีกว่า"

"นายเสียใจไหม?" คริสถาม "ที่เขาต้องตายไป?"

เลียมเงียบไปครู่หนึ่ง "เสียใจ" เขาตอบ "ฉันเสียใจมากที่ฉันไม่
สามารถช่วยเขาได้ แต่ฉันก็รู้ว่าโลกาทำเพื่อสิ่งที่ถูกต้อง และ
ตอนนี้เราต้องทำเพื่อสิ่งที่ถูกต้องเหมือนกัน"

พวกเขาหยุดพักที่ร้านอาหารเล็ก ๆ ริมหาด เลียมใช้เวทมนตร์
ปลอมแปลงรูปร่างหน้าตาของทั้งคู่ให้ดูแตกต่างกันไปเล็กน้อยเพื่อ
ความปลอดภัย

เมื่อนั่งพัก คริสก็สังเกตเห็นบางอย่าง—ชายคนหนึ่งในชุดดำนั่ง
อยู่ที่โต๊ะมุมห้อง จ้องมองพวกเขาอยู่

"เลียม" คริสกระซิบ "มีคนกำลังเฝ้าดูเรา"

เลียมเหลือบมองโดยไม่หันหน้าไปทางนั้น "เห็นแล้ว เขาอาจจะ
เป็นสายของภาคี เราต้องออกไปจากที่นี่อย่างรวดเร็ว"

พวกเขาจ่ายเงินแล้วรีบออกจากร้าน แต่เมื่อก้าวออกไปนอก
ประตู พวกเขา ก็พบกับกลุ่มคนในชุดคลุมดำยืนขวางทางอยู่

"สวัสดีอีกครั้ง เจ้าชายมังกร" เสียงหนึ่งดังขึ้นจากเบื้องหลัง มัน
คือวาลก์ส เขาก้าวออกมาจากร้านกาแฟอย่างสง่างาม "ข้ารู้ว่า
เจ้าจะต้องพาเขามาที่นี่"

"นายตามรอยเราได้ยังไง?" คริสถาม

"เลือดของเจ้า" วาลก์สยิ้ม "ฉันมีเลือดของเจ้าในขวดนี้ มันทำให้
ฉันสามารถรู้สึกถึงการเคลื่อนไหวของเจ้าได้ทุกเมื่อ ทุกที่ที่
เจ้าอยู่" เขาหยิบขวดแก้วที่บรรจุเลือดสีแดงทองออกมา "เจ้าไม่
สามารถหลบหนีจากฉันได้อีกต่อไปแล้ว ทายาทของโลกา"

เลียมก้าวออกมาข้างหน้า กางแขนกั้นคริสไว้ด้านหลัง "เจ้ามี
เลือดของเขา แต่เจ้าจะไม่มีวันได้ตัวเขา"

"เราจะได้เห็นกัน" วาลกัสทำสัญญา ณ พรตพวกในชุดคลุมดำ
โหมตีพร้อมกัน

การต่อสู้ปะทุขึ้นกลางถนน เลียมใช้พลังมังกรเต็มที่เพื่อป้องกันการ
การโหมตี ขณะที่คริสใช้มีดสั้นมังกรและพลังทองของเขาสร้าง
เกราะป้องกันรอบตัว

"คริส ไปที่รถ!" เลียมตะโกน "ฉันจะจัดการพวกมันเอง"

"ไม่!" คริสยืนหยัดอยู่ข้างเขา "เราต่อสู้ด้วยกัน"

คริสหลับตาลงชั่วขณะ ดึงพลังงานทั้งหมดที่เขาเรียนรู้มาใช้ ลูก
พลังงานสีทองขนาดใหญ่ปะทุขึ้นจากมือของเขา มันพุ่งไปที่
กลุ่มคนชุดคลุมดำกระจายเป็นวงกว้าง พวกมันถูกกระแทกปลิว
ไปทุกทิศทาง

วาลกัสมองด้วยความประหลาดใจ "เจ้าเรียนรู้ที่จะใช้พลังได้
แล้ว? น่าประทับใจจริง ๆ"

"นั่นยังไม่พอ" คริสตอบ "ฉันมีอะไรอีกมากมายที่ยังไม่ได้แสดง"

วาลกัศหวัระ "น่าสนใจ" เขากล่าว "ข้าเริ่มชื่นชอบเจ้าแล้ว
ทายาทของโลกา แต่ช่างเถอะ... วันนี้ข้ามีภารกิจอื่น เราไว้วางใจ
กันใหม่ที่หอคอย"

เขาโบกมือและหายตัวไปพร้อมกับพรรคพวกของเขา เหลือเพียง
ควันดำจาง ๆ และคริสกับเลียมที่ยืนอยู่กลางถนน

"เขาหายตัวไปได้ยังไง?" คริสหายใจหอบ

"พลังล่องหนของภาคี" เลียมตอบ "มันช่วยให้พวกมันหนีไปได้
เมื่อสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย แต่อย่างน้อยเราก็คงรู้ว่าพวกมันตา
มรอยเราได้จากเลือดของนาย"

คริสมองที่แผลของเขาที่ถูกกรีด "เราต้องหาทางกำจัดมรอยนี้
หรือไม่ก็ใช้มันเป็นข้อได้เปรียบ"

เลียมยิ้มบาง ๆ "เจ้าคิดเหมือนฉันเลย" เขาพูด "ฉันมีแผนอยู่
แผนหนึ่ง แต่มันอาจจะเสี่ยง"

"บอกฉันมา"

เลียมหยิบของบางอย่างออกมาจากกระเป๋า—มันคือหินสีดำขนาดเล็กที่สลักเป็นรูปงูและดาบ "นี่คือเครื่องรางของภาคีที่ฉันได้มาจากการต่อสู้ครั้งก่อน มันสามารถใช้หลอกล่อให้ภาคีคิดว่าพวกเราไปที่อื่นได้ ถ้าเราใช้เลือดของนายเพียงเล็กน้อยเพื่อหลอกล่อพวกมัน..."

คริสเข้าใจแผนในทันที "เราจะส่งพวกมันไปในทิศทางตรงกันข้ามในขณะที่เราไปที่หอคอยจริง ๆ"

"ใช่" เลียมพยักหน้า "แต่เราต้องทำตอนนี้ ก่อนที่พวกมันจะรู้ตัว"

พวกเขารีบกลับไปที่รถและเริ่มดำเนินการตามแผนอย่างรวดเร็ว คริสใช้ไม้ดกริดนิ้วของตัวเองอีกครั้ง หยดเลือดหยดลงบนหินสีดำ พลังงานสีแดงทองไหลซึมเข้าไปในเครื่องราง จากนั้นเลียมก็ทำการเสกคาถาส่งเครื่องรางไปทางเหนือ—ไกลออกไปจากเส้นทางของพวกเขา

"น่าจะใช้เวลาไม่กี่ชั่วโมง" เลียมกล่าว "พอให้เราไปถึงที่หมายก่อนที่พวกมันจะรู้ตัว"

คริสพยักหน้า ถึงแม้จะเหนื่อยล้า แต่ก็รู้สึกถึงความหวังอีกครั้ง
"เราไปกันเถอะ"

รถกระบะคำรามออกจากร้านกาแฟ มุ่งหน้าไปทางตะวันออกสู่
เทือกเขาคาร์โพเทียน ท้องฟ้าเริ่มมีเมฆหนาขึ้นปกคลุม
สัญญาณว่าพายุกำลังจะมาถึง

คริสมองออกไปนอกหน้าต่าง รู้สึกถึงแรงดึงดูดอันทรงพลังจากที่
ไกลโพ้น—หอคอยสีดำกำลังเรียกเขา มันเป็นทั้งคำสัญญาและ
คำเตือน

"เราจะชนะ" คริสพิมพ์กับตัวเอง "เราจะต้องชนะ"

เลียมหันมามองเขา วางมือบนมือของคนรัก "เราจะชนะด้วยกัน"

รถแล่นผ่านไปในความมืดมิด มุ่งหน้าสู่ชะตากรรมที่ยังไม่รู้จัก

จบบทที่ 3

โปรดติดตามบทที่ 4: "หอคอยสีดำแห่งงูพิษ"